

หนูหอมจะแต่งงาน

โดนหลอก

นี่มันหลอกกันชัด ๆ

“ก็นี่แหละพี่ขุน อย่างที่ย่าบอก พี่ขุนก็โตขึ้นทุกวัน ส่วนหนูหอมก็อายุกำลั้งดี” คุณย่าสมสมัย ย่าผู้เป็นที่รักของเขาพูดจบแล้วยิ้มกว้าง แต่ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ได้ฟังกลับยิ้มไม่ออก

“ใช่ แม่ก็ว่าดี แต่งเดือนหน้าฤกษ์กำลังเหมาะนะ เนี่ยป้าซิมก็เห็นด้วยกับแม่” คุณนายน้ำทิพย์แม่บังเกิดเกล้าก็หัวเราะรับคำของคุณย่าอย่างไม่มีขีด ไม่ได้มองลูกชายคนโตด้วยเจียดสามสิบเลยว่าหน้าตึงเคร่งไปแค่ไหนแล้ว

“ที่แม่บอกให้ผมรีบลงมาจากเชียงใหม่เพราะเกิดเรื่องด่วนกับย่า คือเรื่องนี้เธอครับ นี่มันหลอกกันชัด ๆ รู้ไหมผมรีบขับไปสนามบินรถแทบคว่ำ” ขุนเขาโวยเสียงเย็น เขาไม่ได้ประชดประชัน หรือพูดเกินจริง รถเขาแทบจะลงคูเมือง เพราะรีบร้อนกลัวจะขึ้นเครื่องเที่ยวบินเร็วสุดที่เพิ่งจองตัวไม่ทัน

แล้วหวยก็ออกมาว่า เขาโดนหลอก

“ทำไมพี่ขุนพูดเหมือนอยากจะแข่งให้ย่าเป็นอะไรไป แทนข่าวดี

แบบนี้” คุณย่าสมสมัยทำเสียงตัดพ้อน้ำตาคลอได้ภายในหนึ่งวินาที ไม่เสียทีเป็นนางเอกเก่าตั้งแต่ยุคโทรทัศน์จอขาวดำ ความสวยไม่สร้าง แม้อายุจะมาก สิ่งที่ไม่โรยราด้วยก็คือฝีมือการแสดง

ใช่ครับใช่ ไอ้ขุนมันโง่ รู้อยู่เต็มอกกว่ายาไม่ได้เศร้าจริง แต่ก็ทำเอาใจอ่อนยวบ

“ยานั้นแหละครับ อย่าพูดแบบนี้สิ ยาก็รู้ว่าผมรักยา” เสียงทุ้มนุ่มลงทันควัน หลังแข็งๆ ตาตุๆ ก็อ่อนลงแทบทันที

“ยารู้ว่าพี่ขุนรักยา รักแม่” แล้วก็เข้าทางคุณสมสมัยเขาละ ปลายนิ้วเหยวยนเขี่ยน้ำตาอย่างมีจิตความสุข ยิ้มหวานมาให้หลานชายคนโต

“เนียเจ้าเขตก็แต่งงานจนหนูเพลงคลอดเจ้าแฝดแล้ว ยาไม่ห่วงเรื่องหลาน มีก็แต่อยากไปงานแต่งพี่ขุน” ยาพูดไปถึงหลานชายคนเล็กอย่างเชตแดน

พอได้ฟังชื่อน้องชายแล้วขุนเขาก็ถอนหายใจ เคยคิดว่าเชตแดนมันแต่งงานมีเมียมีทายาทสืบสกุลแล้วตัวเองก็จะพ้นเรื่องนี้ กลายเป็นว่าการที่น้องชายมีครอบครัวก่อนดันทำให้ญาติมิตรร้อใจ กลัวเขาเหงาตายขึ้นมาอีก

“นั่นพี่ขุนคิดว่ายังไ้ แม่กับป้าขิมคุยกันอยู่ว่าจะหมั้นเข้าแต่งเย็นเลยดี หรือว่าจะหมั้นอาทิตย์หน้า อีกสองเดือนค่อยแต่ง แต่เอ แบบนี้น้มนหา'ลัยหนูหอมจะเปิดหรือยังนะ ขิม” คุณนายน้ำทิพย์คว้าแขนลูกชายหมับแล้วก็พูดต่อทันที

“อีกสามเดือนนหา'ลัยหนูหอมถึงจะเปิดจะทิพย์”

“นั่นก็เดือนหน้าเลยดีกว่ายาว่า หรือช้าไปไหม”

ขนาดโดนฤทธิ์น้ำตาคุนยาไปแล้วหนึ่งที ขุนเขายังลอบถอนหายใจ

ซ้ำบ่าบออะไรกัน เดือนเดียวนี้จัดงานแต่ง หรือเพาะปลากัด

“มันเร็วไปครับ แม่ ยา ป้าขิม”

“หนูว่าไม่เร็วไปหรอกจ้ะ” เสียงนุ่มหวานปนหัวนิดๆ ตาม
ประสาเด็กผู้ชายดังแทรกเข้ามาทันควัน

ขุนเขาปรายตาที่ปรับให้ดูเต็มขั้นจ้องตัวปัญหาอันดับหนึ่งที่นั่ง
ตัวผอมแต่แก้มออก กอดแขนป้าчим แม่ของเจ้าตัวไว้นั่น

พอเห็นเขาทำตาตุ๋นก็ไม่มีสะทกสะท้าน ยังยิ้มหวานล่อหน้า
ล่อตา รู้ละสิว่าตอนนี้กำลังถือแต้มต่อเหนือเขาเป็นไหนๆ

...ว่าที่ลูกสะใภ้ของแม่

ไอ้ประเภทแม่ผัวลูกสะใภ้ไม่ถูกกันนี้ไม่มีหรอกครับบ้านนี้ ตั้งแต่
รุ่นย่ามาถึงแม่ จนแม่แต่ลูกสะใภ้ของแม่ก็ดูจะราบรื่นไปเสียหมด มัน
ก็ควรจะได้

ถ้าไม่ใช่ว่า ลูกสะใภ้ที่ถูกใจทั้งแม่ทั้งย่านั้น เขาที่ต้องแต่งด้วย
ไม่ได้ร่วมเลือด!

“พี่ว่าพี่ไม่ได้ถามหომนะ”

“ก็งานแต่งงานเหมือนกัน หนูออกความคิดเห็นไม่ได้หรอกจะพี่
ขุน” ข้าวหอมรีบเถียงกลับมาทันควันจนน่าดีใจปาก และขุนเขารู้สึกว่า
ตนดวงตาเห็นธรรมอยู่คนเดียวที่มองเห็นความดีความแสบของเด็ก
นี้ไม่เหมือนแม่เหมือนย่าและญาติมิตรของสองตระกูลเราหรอกที่มอง
ว่าข้าวหอมทำอะไรก็น่ารัก

ตระกูลอินทร์วันธรรของเขากับตระกูลเทพภวันภรณ์ของอีกฝ่าย
สนิทกันมานาน และยิ่งแม่ของเขากับป้าчимเป็นเพื่อนรักกันก็คงอยาก
จะให้นั่นแน่นแฟ้นจนรวมเป็นทองแผ่นเดียวกันจริง ๆ

ทั้งแม่เขาทั้งป้าчимไม่มีลูกสาว ส่วนเขา เขตแดนผู้เป็นน้องชาย
และข้าวกล้อของพี่ชายของข้าวหอมก็ไม่ได้มีความน่ารักน่าเอ็นดูเข้าตา
อะไรแบบนั้นสักกะนิด

ในขณะที่ข้าวหอมเกิดมาน่ารัก ผิวขาวจืดะ จับนิดก็ขึ้นรอยแดง
ตัวก็หน้อยหนึ่ง ไหล่แคบ เอวคอด หน้าตาจิ้มลิ้มถูกใจทั้งแม่ ทั้งย่าเขา
ยิ่งพอรู้ความก็ช่างอ่อน ย่าจ๊ะ ป้าจ๋า หนูหอมอย่างนั้น หนูหอมอย่างนี้

ตั้งแต่เด็กแต่เล็ก แม่เขานี้แทบจะขโมยลูกชายคนเล็กไปชิมมาเป็นลูกตัวเองอยู่หลายที ถ้าพ่อไม่ห้ามเอาไว้ก่อนนะนะ

หนูหอมของย่าทำอะไรก็ไม่ผิด หนูหอมของป้าทิพย์ทำอะไรก็สุดใสดุจใจ

ถึงได้ดื้อเอา ๆ อยู่นี่ไง

“จ้อออ พี่ขุนจะตีหนู” นั่นไง ยังไม่ทันไรก็ทำเสียงอ่อย โยนโทษมาให้แล้ว ทั้งที่แค่ชี้หน้าว่าอย่าดื้อนัก ถึงจะเกิดมาสูงเกินร้อยแปดสิบแขนยาว ขาวยาว แต่ขุนเขาเชื่อว่าตัวเองแขนไม่ยาวพอข้ามฟากโต๊ะไปตีอีกคนได้แน่ ๆ

“พี่ขุนอย่าแกล้งน้องสิ เดี่ยวป้าชิมไม่ไว้ใจให้หนูหอมมาเป็นสะใภ้บ้านเราพอดี”

“แบบนี้ก็ดีสิครับแม่”

“ไม่ดีจ๊ะ ไม่ดี” ขาวหอมรีบแก้ทันที

“ป้าทิพย์จ๋า พี่ขุนตีหนูหอมก็ได้ หนูหอมไม่เป็นไร” พุดเสียงอ่อนเสียงหวานแล้วก็ไหลจากแก้มไปนั่งกอดขา เกยแก้มไว้บนเข่า คุณย่าสมสมัยยิ้มอย่างถูกอกถูกใจทันที

อะ ใครหมา กูไ้

ขุนเขาไ้ จะใครอีกกก

“ครับ ตามใจทุกคนเลยครับ” ขุนเขาสนใจ ทั้งตัวกับแก้มือ่อ่าสมราคาของบ้านคุณย่าที่สะสมไว้ตั้งแต่ยังเป็นสาว ตามประสาคนชอบอะไรสวย ๆ งาม ๆ ขัดกับเสื้อเชิ้ตเก่าที่หลานชายคนโตใส่ทำงานในไร่มะเขือเทศ ธุรกิจของครอบครัวอินทร์วันธรได้อย่างไม่กลัวเปื้อน กลัวเลอะ

ขุนเขาใช้ดวงตาริเล็กตามสายเลือดจากจีนแผ่นดินใหญ่ในกายจ้องเหม็งมองว่าที่เจ้าสาวที่ยังพุดจ๊ะจ๋าไม่หยุดปาก เรื่องงานแต่งซึ่งเจ้าบ่าวอย่างเขาไม่ได้ขอ ก่อนจะกลอกตาเสไปมองเพดาน เสาบ้าน แก้วเปื้อนแทน

สองแขนแข็งแรงจากการขบออกกำลังกายและทำงานสมบุก
สมบันมาตลอด จนผิวขาวเหลืองตามธรรมชาติบริเวณนอกร่มผ้าย่อม
เป็นสีแทน เพราะทำงานกลางแจ้งเป็นหลัก

คุณย่าสมสมัยเป็นคนสวยเครื่องหน้าคมชัดแบบไทย ได้แต่งงาน
กับพ่อค้าคนขยันที่หน้าตาหล่อเหลาตามแบบสายเลือดจีน ออกมา
เป็นส่วนผสมที่ลงตัวตกทอดมาถึงขุนเขาที่จัดได้ว่าเป็นผู้ชายหน้าตาดี
แบบที่ทำให้คนเหลียวหลังกลับมามองได้ไม่ยาก

หากไม่คิดว่าชอบลิ้มดูแลตัวเอง อย่างผมเผ้าสีดำขลับเงาสวย
ก็ไม่ได้ไปตัดมานานเสียจนต้องมัดรวบเป็นจุกสั้นๆ ไว้ด้านหลัง ดีที่ยัง
เป็นคนรักสะอาด อาบน้ำสระผมทุกวัน ส่วนหนวดก็โกนบ้างถ้าไม่
ขี้เกียจ

อย่างวันนี้ก็รีบออกจากไร่ บินจากเชียงใหม่ต่อรถมาที่บ้านย่า
แท้ๆ กลางสวนสวย ชานเมืองกาญจนบุรี หนวดเคราไม่ได้โกนมา
หลายวัน จนล้อมกรอบเขียวรอบหน้าให้ว่าที่ลูกสะใภ้แม่อย่างข้าวหอม
ได้ยิ้มชื่นเวลาแอบมอง

แต่ข้าวหอมชอบฟุ้งตอนหน้าเกลี้ยงๆ มากกว่านะ แบบนี้ดู
ดิบไป ไม่เอาเดี๋ยวสาวหลง หนูหอมหว คนเด็กกว่าคิดในใจและคงจะ
จ้องอย่างไม่ลดละเกินไป ถึงโดนตาเรียวตวัดกลับมาจ้องดูกันอีกรอบ

แต่ถ้าตาๆ คู่นั้นเป็นพี่ขุน ข้าวหอมก็มีแต่ยิ้มรับจนเห็นฟันขาว
“เหอะ” ขุนเขาร้องเหอะในลำคอกับตัวเอง ที่เด็กตรงหน้ายิ้มใส่
จนตาหยีแบบนั้น

เขาไม่เถียงหรอกนะว่าข้าวหอมนี้น่ารัก น่ารักมากเลยละ รูป
ร่างหน้าตานะนะ และไม่ได้นี้กรังเกียจที่อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชาย

แต่เด็กก็คือเด็กใหม่ ส่วนเขาก็ไม่ใช่พวกมีความอดทนอะไรนัก
กับเด็ก โดยเฉพาะเด็กช่างเถียง พุดอะไรไม่ฟัง รั้นก็ทีหนึ่ง

“สรุปแล้วหมั่นเข้า แต่งเย็นเนอะ ชิมว่าไหม”

“อืม เราเห็นด้วยนะทิพย์”

“ก่อนเราจะไปไกลกว่านี้ ผมขอคุยกับข้าวหอมเป็นการส่วนตัว ก่อนได้ไหมครับ” ขุนเขาเอ่ยชัดขึ้นมา ยังไงทั้งยา ทั้งแม่ ทั้งป้าก็เก็น กำลังอยู่แล้ว

จัดการเด็กดีน่าจะง่ายกว่า

“แค่พาไปคุยยังยาก จะให้แต่งงานมาอยู่กับผมนี้จะไหว เหรอครับ”

“นั่นก็ออกไปคุยด้วยกันที่ซึ่งข้าในสวนก็ได้จะพี่ขุน เดี่ยวหนูหอม พาไป” เจ้าตัวเล็กรีบขันอาสาแล้วก็เดินนำหลานแท้ๆ ของเจ้าของบ้าน ไปทันที

“อยากได้อะไรอะ หอม”

“อะไรของพี่ขุนเนี่ย”

“ก็พี่ถามว่าอยากได้อะไร ถ้าไม่แพงเกิน เดี่ยวซื้อให้” ขุนเขาเริ่ม ต่อรองทันทีที่เข้ามาในสวนซึ่งไม่มีใครนอกจากเราสองคน ตาคมมอง ลูกชายคนเล็กของป่าขิม ที่ตั้งแต่ตัวเท่าเมื่องจนตอนนี้ตัวสูงเท่าคาง แล้วก็ยังทำหน้าที่ดื้อเก่งไม่เปลี่ยน

“พี่ขุนจะติดสินบนหนูหรอ”

“เออ หอม อยากได้อะไรละ คอมฯ ใหม่หรอ หรือกระเป๋า แบรนต์เนม มือถือใหม่ หรืออยากได้รถยนต์ก็ได้นะ มาเดี๋ยวพาไปซื้อ”

“ไม่เอาอะ หนูไม่อยากได้ คอมฯ พี่กล้งเฟิ่งซื้อให้ใหม่ มือถือ เฟิ่งใช้ได้สองปีเองจะซื้อใหม่ทำไมอะ” ข้าวหอมยืนกอดอก ตาโต วาววับซ่อนมองหน้าพี่ชายที่ตัวเองแอบชอบ

พอมายืนข้างกันแบบนี้แล้ว ดูเหมือนว่าหลายปีที่ผ่านมาพี่ขุนเขา จะยิ่งสูงขึ้นกว่าเดิมอีกนะ ขนาดข้าวหอมสูงมาตั้งหลายเซนติเมตร เอา เข้าจริงก็ต้องเงยหน้าคุยด้วยอยู่ดี

“นั่นจะเอาอะไร บอกมา จะหามาให้ทุกอย่างเลย”

“หนูจะเอาพี่ขุน”

“พูดจ่าน่าเกลียดวะ หอม เป็นเด็กเป็นเล็กะมึงอะ” ไม่พูดเปล่า มือใหญ่ๆ ยังใช้นิ้วชี้เคาะกะโหลกคนเด็กกว่าไปที

“หือ พี่ขุนแกลั่นหนู เดี่ยวหนูฟ้องป้าทิพย์เลย” ข้าวหอมโวยวาย ก่อนจะนั่งคิดตามคำพูดของคนพี่ แล้วก็ยิ้มหวานตาเป็นประกายเมื่อคิดออก

“แน่ะ พี่ขุนอะคิดไม่ดีอยู่ละสิ ถึงมาว่าหนูพูดน่าเกลียด”

“พอเลย พอ” ขุนเขากอดอก ใช้น้ำดูๆ ปรามเด็กตรงหน้า แต่ข้าวหอมก็คือข้าวหอม ยังทำตาใสใ้กลับไม่มีสะท้อน

“ตกลงอยากได้อะไร ถึงจะยกเลิกงานแต่งงานนี้ซะ บอกพี่มา หอม”

“ก็หนูอยากแต่งงานกับพี่ขุน ทำไมหนูต้องยกเลิกอะ”

“ก็พี่ไม่อยากแต่งกับมึงไง หอม”

“ทำไมอะ ทำไมพี่ไม่อยากแต่งกับหนูอะ”

“ใครจะอยากได้เด็กผู้ชายเป็นเมียวะ หอม ยิ่งเด็กดื้อแบบนี้ด้วย เนี่ย”

“พี่ไม่ชอบเพราะหนูเป็นผู้ชายอ่อ ไม่จริงอะ จะผู้หญิงน่ารักหรือ ผู้ชายน่ารัก พี่ขุนก็ชอบหมดแหละ ไม่ใช่เหรอไง”

“เออ ที่ไม่อยากแต่ง ไม่ใช่พี่ชอบผู้ชายไม่ได้ แต่พี่ไม่ชอบมึงไง หอม”

“...” หน้าตาน่ารักของข้าวหอมงอแทบทันที ตาวาวใสเริ่มขุ่น ห่อปากยิ่งกว่าเดิม หน้ามุ่มขึ้นอย่างชัดเจน

“คิดวามาทำตัวใจร้ายใส่แล้วหนูจะยอมแพ้เหรอ ไม่มีทางหรอก เพราะหนูคือลูกสะใ้ของแม่พี่!”

“ดื้อวะ”

“พี่ขุนก็ดื้อกับหนู” ข้าวหอมก้าวเข้ามาประชิด เชิดหน้าใสจน ปลายจมูกแทบจะจิ้มหนดตรงคางขุนเขา สองไหล่ลู่เข้า แอ่นอกจน เทบจะชนอกเหมือนหาเรื่องเต็มที่ แม้ทำแล้วยังจะจมเข้าไปในอ้อมอก

ของขุนเขาก็เออะ

“ตัวเท่าลูกหมา คิดว่าพี่จะกลัวเหรอะ หอม” นี่ถ้าเขาเบียดกลับ
ไปหน่อย คงได้ล้มกองกับพื้น ร้องให้พี่มุกโป่งแน่

“ใครอยากให้พี่ขุนกลัวหนูละ คนที่พี่ต้องกลัวคือแม่พี่กับยาพี่
ต่างหาก” ข้าวหอมยิ้มทันที

เออ แบ็กมันดี เรื่องนี้ขุนเขาต้องยอมจริง ๆ คิดแล้วก็ได้แต่จี้ปาก
อยู่คนเดียว

“เตรียมตัวมางานแต่งของเราด้วยนะพี่ขุน” พุดจบ ไข่ลูกหมากก็
ยิ้มแฉ่งใส่ก่อนจะเดินตรงกลับไปที่บ้านทันที

ขุนเขาทำเอว กลอกตาขึ้นฟ้าอย่างจุนใจกับเด็กดื้อ

“เออ อยากแต่งก็แต่ง แต่งได้ก็เลิกได้วะ” ตาคุมกริบตัวดมอง
ตามแผ่นหลังเล็ก ๆ ของว่าที่เจ้าสาวที่เดินห่างออกไป

เป็นลูกเป็นหลานนะ จะเลาะก้านมะยมมาฟาดให้ขาลาย

ขุนเขาพิดพิดหัวเสีย โดยไม่รู้เลยว่าเด็กดื้อที่ตัวเองกำลัง
เดินหาต้นมะยมจะเอากิ่งก้านมาตีน้องขาว ๆ นั้น เดินไปก็ตาแดงไป
อยู่คนเดียว

“หนูทนแอบรักพี่มาตั้งหลายปี ฮึ๊ก คิดว่าแค่นี้หนูจะทนไม่ไหว
เหรอะ” ปากอ้มบ่นพึมพำกับตัวเอง ใช้หลังมือเช็ดน้ำตาລวก ๆ กอดอก
สูดลมหายใจเข้าปอดลึก ก่อนจะเดินเข้าบ้านแบบสดใสไร้น้ำตา ไม่ให้
ญาติผู้ใหญ่ต้องเป็นกังวล

“ตอนนี้อย่างไม่ชอบหนูเหรอะ ก็เรื่องของพี่สิ ก็หนูชอบพี่ขุนอะ”

ยังงั้นคนที่ได้แต่งงานกับพี่ขุนก็คือหนู หนูหอมคนเดียว

ทำให้แต่งด้วยได้ ก็ต้องทำให้รักได้เหมือนกันแหละ

หนูหอมมาเยือนโรมะเชือก

เวลาหนึ่งเดือนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหมือนที่เขาเคยบอกกัน
ว่า เวลาแห่งความสุขมักจะผ่านไปไวเสมอ

ขุนเขาเชื้ออย่างสนิทใจ

เมื่อเพลอแป็บเดียวเท่านั้น ยังไม่ทันจะได้เตรียมตัวรับมือกับ
ความวุ่นวาย ตัวปัญหาก็มายืนยิมแน่นอยู่หน้าบ้านของเขากลางไร่
มะเชือกในจังหวัดเชียงใหม่แล้ว

“ย่าว่่าจัดมูมสววย ๆ หลายที่เลยดีใหม่ เวลาเพื่อนหนูหอมมาจะ
ได้มีจุดถ่ายรูปละอะ ๆ”

“หนูหอมว่าดีจ๊ะ ย่าจ๋า หนูหอมเห็นด้วย”

นั่นไงมายืนจะจ่ากับย่าเขา เดินชี้ตรงนั้น ชี้ตรงนี้ ประหนึ่งว่า
เป็นเจ้าของบ้านไปแล้ว ส่วนเจ้าของบ้านตัวจริงอย่างขุนเขานะเธอ

ก็หมาใจครับ หมาหัวเฝ้าตามระเบียบ

แต่มันน่าเบื่อกว่านั่นคือ ไม่สนใจจะฟังหรอกว่าเขาไม่ยากแต่ง
ด้วยมากแค่ไหน แต่ไอ้ขุนคนนี้ก็หนีไปตรงอื่นไม่ได้ ต้องเดินด้อย ๆ
ตามคุณย่าที่รักกับตัวปัญหาไปเรื่อย ๆ ส่วนคุณชายอเนกพ่อเขากับลุง
ขจร พ่อของเด็กดีไอ้หวดตัวท้น แยกไปเตรียมที่สำหรับจอดรถของแขก

ที่จะมาร่วมงานแต่งอยู่แถวหน้าไว้

ความจริงมันควรจะแต่งงานกันที่กาญจนบุรี ที่บ้านของป้าчим ให้ทางฝั่งนี้ยกขันหมากไปขอ

แต่ก็มีตัวปัญหาข้างนอกเกาะแถวนี้แหละ บอกว่ากลัวพี่ขุนหนี ไม่ยอมมางานแต่ง ก็เลยขามาจัดที่เชียงใหม่ที่บ้านของเขาเลย รู้ว่าเขาห่วงไร จะทิ้งไปไหนนาน ๆ ไม่ได้ มาที่นี้ยังงี้ก็ได้เจอกัน

นี่ขนาดขอให้มาแค่ห้าวันก่อนจัดงานพอ ไม่งั้นวุ่นวายนานเกินไป กลัวจะเสียสมาธิกันหมด เก็บมะเขือเทศส่งศูนย์กระจายสินค้าไม่ทัน แล้วก็ผิดจากที่คิดตรงไหน มาถึงวันแรกก็เหมือนไรอินทวัณธร อันแสนสงบสุขแทบจะแตก

ดีที่มีลานกว้าง ๆ เป็นลานกิจกรรมให้ใช้ตามใจชอบอยู่เกือบสองไร่ ไม่งั้นตัวปัญหาคงพาเดินเข้าไปยุ่มย่ามกับต้นไม้เขาและหมด

“อย่าจำ หนูว่าถ้าเราจัดแบบมีดอกไม้เยอะ ๆ น่าจะเข้ากับที่นี่นะจ๊ะ”

“อย่าก็เห็นด้วย ตรงนั้น ๆ จัดเหมือนสวนสวรรค์เลยนะพี่ขุน ย่าว่าทำน้ำตกเอะอะไรเอะก็ดี” คุณย่าสมัยมีหัวด้านความงามเป็นเลิศ และมีเงินมากพอจะเนรมิตทุกอย่างที่คิดออกมาให้เป็นจริง

“เหมือนป้าหิมพานต์เลยไหมจ๊ะ หนูวว อย่าจำ แค่คิดหนูหอมก็ว่าต้องสวยแน่ ๆ เลย” ตัวปัญหาร้องบอกเสียงตื้นตันแบบนั้นปั๊บ ย่าก็พยักหน้าปั๊บว่าเอา เพราะว่าที่หลานสะใภ้ชอบ

ป้าчим แม่เขา เออออพยักหน้าเห็นด้วยไม่มีใครขัด จนออร์แกนในเชอร์รา้งอวบจดคำสั่งมือเป็นระวิงว่าต้องสรรหามาให้ได้

“ผมว่างานแค่วันเดียว เราไม่จำเป็นจะต้องทุ่มเงินมากมายขนาดนั้นหรอกนะครับ” ขุนเขาทนไม่ไหวจนต้องเสนอความคิดเห็นออกมา เมื่อใช้ความตัวสูงมองวิวได้กว้างกว่า เหลือบไปเห็นคนของร้านที่จ้างมาจัดงานประเมินตัวเลขคร่าว ๆ ของการจัดงานครั้งนี้ลงกระดาษ

แปดหลักเลยนะ จะบ้าตาย เขาปลุกมะเขือเทศเหนือแค้ไหนกว่าจะได้ มาละลายในงานบับบอะไรวันเดียวหมด กลุ่มครับกลุ่ม

“จะงกอะไรพี่ขุน เดี่ยวยาช่วยออกเงินจัดให้ ยารวย ยามีเงิน” คุณย่าสมสมัยยิ้มพราย สะบัดพัดในมือเล็กน้อยอดแหวนวงที่เพชรเม็ดเล็กที่สุดที่มี ทว่าก็หลายกะรัต เพราะเป็นแหวนแต่งงานตั้งแต่สมัยคุณปู่ยังไม่ล่าช้า แต่ก็กั๊กเงินทำงานหาแหวนเพชรน้ำงามมาขอแต่งงานนางเอกจ่อเงิน

“ผมรู้ครับว่าบ้านเรารวย บ้านป่าขิมก็รวย แต่รูปแบบนี้นั้นอยู่ที่ใจไม่ใช่หะรอครับ เดี่ยวคนก็จับได้หมดนะครับ ว่าความจริงไม่ยกแต่งกันแล้วต้องทำงานใหญ่กลับเกลื่อน”

“หนูอยากแต่ง ไม่ใช่จัดงานเพราะไม่มีใครอยากแต่งสักหน่อย” ตัวปัญหาพูดขึ้นมาเสียงดัง ทำปากย่น

ขุนเขามองเด็กตัวขาวที่ตอนนี้น้ำเริ่มแดงเพราะอยู่กลางแจ้งต่อให้ร่มที่เขาถือกางให้ย่ำบังเงาไว้บางส่วนก็ตาม

“ก็อยากแต่งอยู่คนเดียว จั้นเดี่ยวพี่ทำสแตนดิรูปพี่ให้ใหม่ นั่งรดน้ำสังข์กับมันก็ได้ เหมือนกันแหละ” ขุนเขาเปรยเสียงนี้ ไม่ได้ดูแต่อีกฝ่ายหน้าอไปอีกแล้ว

อะไรวะ ก็พูดความจริงไหม

“พี่ขุน ทำไมพูดจาใจร้ายกับน้องแบบนี้ โอ้ หนูหอมลูก ไม่ต้องไปฟังพี่ขุนหรอก พี่เขาเหนื่อยงาน” ย่าผู้เป็นที่รักดูแลในไส้ พร้อมดึงอีกคนไปกอดไปโอบทันที แถมขุนเขายังโดนตำหนิทางสายตาจากทั้งย่าและแม่อีก

ตัวปัญหาก็คือตัวปัญหาจริง ๆ จนกว่าจะหายหงุดหงิดก็จะไม่เรียกชื่อหรอก จะเรียกตัวปัญหานี้แหละ

“ผมอยากแต่งใหม่ เด็กของย่าก็ไม่สนใจ แล้วอยากให้ในงานแต่งเป็นแบบไหนก็ไม่ฟังกันอีก ก็เหมือนแต่งคนเดียวไม่ใช่หะรอครับ”

“จั้นหนูฟัง พี่ขุนอยากได้อะไรบอกมาเลย เปลี่ยนได้ทุกอย่าง

เลย ยกเว้นเปลี่ยนหนู” ข้าวหอมรีบบอก จ้องตาใส สิ่งที่คุณเขายาก
เปลี่ยนที่สุดริบดักคอกันทันทีว่าห้ามเปลี่ยน

เออ แต่อย่างน้อยก็ฟังกันละวะ

“อย่างแรก ป่าหิมพานต์ราคาเป็นล้านนะเอาออก อยากได้
ต้นไม้ ดอกไม้เยอะๆ เดี่ยวพาไปดูงานพืชสวนโลกเขาก็พอ โอเคไหม”
คุณเขาจ้องมอง แต่ตัวปัญหาที่ทำหน้าตื้อคิดอยู่แป๊บหนึ่ง

ทำหน้าที่แบบนี้มา คำตอบดูท่าจะขัดใจเขา

“โอเค หนูหอมโอเค” แต่พอคนเด็กกว่าตอบตกลงเสียงใส
คุณเขาก็เผลอยิ้มมุมปากออกมาหน่อย

“แล้วชุดหมั่นเข้าเต่างเย็น งานสาย งานกลางคืนหกเจ็ดชุดนะ
พัก เอาสองชุดก็พอ โอเคไหม” คุณเขาว่าเรื่องนี้ก็ไม่ไหว ชุดผู้ชายมัน
ก็มีไม่กี่แบบเอง หรือต่อให้เป็นผู้หญิงก็เถอะ งานแต่งงานเดียว จะ
เปลี่ยนอะไรเยอะแยะ

“โอเค แต่พี่คุณต้องให้หนูเลือกนะว่าจะเอาชุดไหนไว้”

“อืม โอเคเหมือนกัน”

คำตอบถูกใจ ข้าวหอมก็ยิ้มแฉ่งเหมือนเดิม

“แล้วพี่คุณอยากแต่งงานกับหนูหรือยัง”

“ก็ยังไม่อยากแต่งอยู่ดี”

พอได้ฟังเสียงทุ่มบอก ข้าวหอมหน้ามุ่มลงทันที

“แต่ก็ไม่ทำสแตนต์แล้ว เดี่ยวนั่งมือเปียกอยู่ข้างๆ ให้ โอเคไหม
ล่ะ”

“โอเค แค่นี้หนูหอมก็โอเคแล้ว” เด็กตัวสูงเท่าคางเขยตัวขึ้นลง
ทำมือเป็นเครื่องหมายโอเค หน้าแป้นเล่นทันที

“ย่าจ๋า แม่จ๋า ป้าจ๋า เราเข้าไปคุยในร่มกันดีกว่าจะ พี่คุณถือร่ม
นาน เมื่อยแล้ว” ว่าแล้วก็เดินไปกอดแขนย่าสมสมัย อ้อนซ้ายอ้อน
ขวาจนพาขบวนเดินกลับบ้านได้

เออ ว่าง่าย ๆ แบบนี้ค่อยคุยกันรู้เรื่องหน่อย

นั่นไง ตัวปัญหาก็คือตัวปัญหา ชนิดชมหน่อยก็เหมือน ‘กู
แค่เมาแดด’ แล้วเลอะเลือน

“นี่มันอะไรวะ หอม” ขุนเขาถอนหายใจ ตาเรียวคมดุคันชัดเจน
ตอนกวาดตามองของมากมายตรงหน้า แล้วก็มาหยุดที่ไอ้ตัวดีที่นั่ง
ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“ก็ของของหนูไง พี่ขุน”

“แล้วขนมาทำไมเยอะแยะ อยู่อีกห้าหวันก็กลับบ้านแล้ว”
ขุนเขาทำสะเอว กวาดตาประเมินดูนี่เหมือนจะย้ายมาอยู่เป็นปี ของ
อะไรไม่รู้เยอะแยะหกเจ็ดล้ง

“ใครแต่งงานเสร็จจะกลับบ้านอะพี่ขุน แต่งงานแล้วหนูก็ต้อง
อยู่กับสามีสิจ๊ะพี่”

ฟังแล้วขุนเขาก็ถอนหายใจใส่ข้าวหอมดัง ๆ เพราะตอนนี้ใน
ห้องนั่งเล่นมีกันแค่สองคน ส่วนญาติ ๆ คนอื่นก็ยังคงสนใจรายละเอียด
งานแต่งอยู่ด้านนอก

ความจริงคือ ย่าเห็นว่าหนูหอมสุดที่รักของย่าหน้าแดง ตัวแดง
เพราะตากแดดนานเกินไปก็เลยให้เข้ามาเปิดแอร์เย็น ๆ พักในบ้าน แต่
กลัวว่าจะเหงาก็เลยใช้ให้เขามาอยู่เป็นเพื่อน

แล้วก็เจอกองข้าวของที่คนงานเพิ่งขนมาวางให้เยอะแยะเต็ม
ห้อง

“แล้วหนูก็ไม่ไปอยู่หอด้วย หนูจะขั้บรจากบ้านพี่ขุนไปเรียน
ขนมาให้หมดก็ถูกแล้วนี่”

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าหนูจะเรียนที่เชียงใหม่ บ้านพี่ขุนก็อยู่เชียงใหม่
หนูจะอยู่กับพี่ขุนตั้งแต่วันนี้ แล้วก็อยู่ไปเรื่อย ๆ เลยไงพี่ขุน” พูดจบยัง
มีการยืมหน้าชื่อ ตาใส

ขุนเขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพราะเริ่มรู้สึกร้อกรุ่น ๆ ตั้งแต่อก
ลามไปถึงหัว

“ไหนเคยบอกพี่อยากเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ไม่ก็ไปเรียนที่อังกฤษ แล้วจู่ๆ มึงก็ทิ้งหมด มาเรียนที่เชียงใหม่เหรอม”

“ก็ที่อื่นไม่มีพี่ขุน แต่ที่นี่มีพี่ขุน” ข้าวหอมตอบหน้าซื่อ ย่นคิ้วใส่ม้าอีก ว่าไม่เห็นเข้าใจที่พี่อีกคนมาโวยวายใส่

“ว่าแต่ พี่ขุนจำได้ด้วยเหรอมว่าหนูเคยบอกอะไร หนูวว ตั้งแต่เมื่อตอนนั้นเลยนะ” พอคิดถึงตรงนี้ข้าวหอมก็ยิ้มแฉ่งตาหยี

“พี่ไม่ได้บอกจะจำเว้ย หอม แต่ไม่ลืมสักอย่างเหรอมเรื่องวันนั้น จำได้ด้วยว่ามึงคือแค่นั้น”

“ก็หนูขอโทษไปแล้วไง แถมวันนั้นหนูนี่เสียหาย พี่ขุนก็ดูหนูไม่เลิกเลย แก่แล้วเหรอม คิดถึงแต่เรื่องอดีต”

มันขอโทษยังงี้ ให้เขารู้สึกเหมือนว่าโดนด่าวะ

“แล้วพี่ขุนก็ไม่ต้องเป็นห่วงหนูนะ มหาวิทยาลัยเขาก็ออกจะดีมีมาตรฐาน แถมเพื่อนหนูก็ติดที่เดียวกับหนู หนูไม่เหงาเหรอม”

“ใครห่วงมึง หอม พี่ไม่อยากต้องเจอหน้ามึงทุกวันต่างหาก”

“พี่ขุนอะ!” โวยใส่เสียงดัง จนขุนเขาต้องจ้องดูชี้หน้าว่าอย่าตะโกนใส่แบบนี้ แต่ว่าที่เจ้าสาวตัวดีไม่มีสลด ทั้งยังลุกเดินมาเข่งเท้ายื่นหน้าใส่ไถ่ๆ

“ทำเป็นเย็นชาไปเหอะ ใจพี่ก็ต้องเจอหน้าทุกวันอยู่ดี” พุดจบแล้วก็ยื่นจมูกใส่ ยัมเพลงลัลลาเดินออกไปจนขุนเขาได้แต่ถอนหายใจ

นี่ถ้าถอนหายใจหนึ่งครั้ง อายุสั้นหนึ่งปี หมดวันนี้นขุนเขาคิดว่าตัวเองก็คงตายพอดี

“มาเว้ยๆ เจ้าของงานคืนสละโสดของเรามาแล้วไว้ยยย”

“มานั่งนี้เลยมึงไอ้ขุน” เพื่อนสนิทสมัยเรียนที่แห่แห่นวมตัวกันในวาระงานแต่งเพื่อน ที่ถึงจะไม่ใช่คนสุดท้ายในกลุ่ม แต่ก็ท้ายมากแล้ว

เพื่อนมีเกือบสิบคน เหลือโสดอยู่ก็แค่สามสี่คน

ส่วนเรื่องเพศคู่แต่งงานของเพื่อน ไม่ใช่สาระที่พวกเขาจะใส่ใจ
เพื่อนยังงี้ก็คือเพื่อน

“แหม ๆ ว่าที่น้องเขยกูไม่คิดจะโกนหนวด ตัดผมหนอยเหระวะ”
ข้าวกล้องร้องทักคนคุ้นหน้าที่กำลังจะแต่งงานกับน้องชายตัวเอง
เจ้าของงานเลี้ยงสละโสดที่พวกเขาปิดโซนในคลับชื่อดังของเมืองเพื่อ
ฉลองกัน

งานเลี้ยงสละโสดที่เร็วกว่าวันแต่งงานวัน เพราะคุณย่าของ
ขุนเขาเห็นด้วยกับข้าวหอมว่าเดี่ยวเจ้าบ่าวเมहनักแล้วตื่นไปไม่ทัน
งานเช้า

ข้าวกล้องนี้หิวระะจนปวดฟัน ปกติข้าวหอมน้องชายเขาไม่ใช่
เด็กรอบคอบหรือฉลาดทันโลกอะไรนักหรอก แต่กับงานแต่งงานครั้งนี้
เหมือนว่าชุดความระแวงระวังจากทุกเซลล์สมองของทั้งชีวิตมาใช้
เพราะกลัวงานล่ม

“น้องพีนี่แม่งยังงี้วะพี่กล้อง อยากเอาไม้เรียวฟาดวันละแปด
รอบ ดื้อจิบ เด็กอะไร” ขุนเขามาถึงก็บ่นเสียงดัง หน้าตาหงุดหงิดฟอง
เลยว่ะเพ็งทะเลาะกับว่าที่เจ้าสาวมาแน่ ๆ

“พ่อแม่พี่ก็อีก เลี้ยงลูกมายังงี้วะ”

“เฮ้ย มึงนี่ด่าน้องกูไม่พอ ด่าพ่อแม่กูอีก ฮ่า ๆ” ข้าวกล้องหัวเราะ
ครืน ตลกมากกว่าจะโกรธ เพราะเดิมทีก็สนิทกันอยู่แล้ว

ขุนเขาถอนหายใจ ยกมือไหว้ขอโทษที่ลากป่าขิมกับลุงขจรมา
เกี่ยวด้วย

“แต่ผมจริงจังนะพี่กล้อง น้องพีนี่แม่งแทนที่จะสนใจเรื่องเรียน
มาเป็นทีหนึ่ง ดันมาสนใจแต่จะมีผัว”

“เฮ้ย ก็ว่าที่ผัวน้องกูก็คือมึงไม่ใช่หรอเงาะ ไอ้ขุนเขา” ข้าวกล้อง
ซงเหล้าให้เสร็จก็ยื่นให้ว่าที่น้องเขย

ขุนเขาฟังแล้วก็รับมาดื่มทันทีไปอีกใหญ่

“แล้วบอกให้นอนอีกห้อง ซื่อเตียงซื่อตุ้ให้ใหม่ก็ไม่ยอมไปอยู่

แบกของมาไว้ในห้องผมอยู่ได้ ขนไปขนกลับมารอบที่ห้าแล้วเนี่ย แค่ต้องวุ่นวายกับคนจัดงานแต่งที่จะเอานั่นเอานี่ พ่วงไฟตรงโน้นเพิ่ม ตัดไม้ตรงนั้นทิ้งก็ปวดกบาลจะตายแล้ว” ขุนเขาได้ทีระบายยกใหญ่ กระดกเหล้าเข้าปากอีกครั้งแก้ว

“แต่ปวดหัวสุดก็หนูหอมน้องพีเลยวะ” ว่าจบก็วางแก้วลง กระแทกโต๊ะ คนชงก็ยื่นแก้วใหม่ให้ทันที

“นั่นมึงก็ไม่ต้องแต่ง รู้ไหมถ้าไม่ใช่มึงนะขุนเขา บ่นน้องภูขนาดนี้ ภูยิ่งว่าที่น้องเขยภูได้แตกไปแล้วป่านี” ข้าวกลั้วหลอดจิบอย่างที่คิด แต่เพราะเป็นขุนเขาที่ไวใจได้ แล้วน้องชายตนก็รักแทบเป็นแทบตายนี่ละ แต่ฟังที่มันบ่นมากก็ชักจะเป็นห่วงน้องแล้ววะ

ดูท่าแต่งงานแทนที่จะได้ผัว จะได้พ่อที่ดูกว่าพ่อจริง ๆ มาแทนนะสิ

“ไม่แต่งได้ก็ทำไปแล้วพี แม่ เอามาอีกแก้วเลยมา”

“อ่า ๆ ทำได้แค่บ่นมึงก็กระดกไป เอ้า ๆ ขน ๆ”

“พีขุน”

“...”

“พีขุนตื่น”

“...”

“ตื่นได้แล้ว ตื่นพีขุนนน” เสียงแห่งความจริงมาปลุกกันตั้งแต่เช้า

ขุนเขาลืมตาขึ้น ห้องเขาห้องเดิม แต่กระเป๋าสีไบตรงหน้าตู้เสื้อผ้าไม่ใช่ของเขา ถอนหายใจไปหนึ่งเฮือกแล้วก็ยืนตัวลุกขึ้น

เมาค้างนิดหน่อย ไม่ได้มากเท่าไร

พอเห็นว่าที่เจ้าบ่าวลุกขึ้นนั่ง ข้าวหอมก็เลิกคุกเข่าบนพื้น ใช้สองมือพยายามดึงผู้ชายอายุยี่สิบเจ็ดที่ทั้งหมวดทั้งผมไม่เรียบร้อยให้ลุกขึ้นมา

“ยากับป้าทิพย์ให้หนูมาตาม ป้ายแล้วเนี่ยพี่นุยังไม่ได้ทำอะไรเลย พรุ่งนี้ต้องตื่นตั้งแต่ตีห้าเลยนะ” ไข้อยู่หมายังบ่นไป ดิ่งแขนไป แต่เพราะเขินเขาไม่ผ่อนแรงตาม นั่งทิ้งน้ำหนักอยู่บนเตียง ข้าวหอมก็เลยทำได้แค่ดิ่ง

พอเขินเขาตั้งใจกระตุกแขนกลับ คนที่จับอยู่ก็เลยถลาลงมานั่งบนที่ว่างบนเตียงด้วยกัน ข้าวหอมยิ้มเขินที่ได้มีโมเมนต์อยู่บนที่นอนคู่กันกับคนที่แอบชอบเป็นครั้งแรก

“หอม มาคุยกันก่อนเรื่องห้องนอน” แต่พอเขินเขาเปิดประเด็นนี้ขึ้นมา อีกฝ่ายก็ตั้งท่าจะลุกเดินหนี แต่ข้อมือถูกจุดจนต้องนั่งลงที่เดิม

“ถ้าเรื่องแค่นี้ไม่คุยกันให้รู้เรื่อง ก็ไม่ต้องมาเป็นลูกสะใภ้แม่พี่นะ”

“ไม่เอา หนูจะเป็น” ข้าวหอมรีบห้าม

“จะดูอะไรหนูอีกอะ ก็พูดมาเลยมา” แล้วก็ทำหน้าเศร้า ซ่อนตามองเหมือนปรามาสว่าเขินเขาใจร้ายใจดำทั้งที่ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ

“หอมรู้ไหมว่า ย่าบังคับให้พี่ยอมให้มึงมานอนด้วย”

“...” ข้าวหอมไม่ตอบ ได้แต่ผงกหัวรับนิดๆ ทำไมจะไม่รู้ล่ะ ก็ข้าวหอมไปอ่อนขอคุณย่า เกาะแขนเกยแก้มมาเองกับมือ

“แล้วรู้ไหมว่าของมึงเยอะมาก แล้วห้องนี้พี่ไม่ได้สร้างมาเก็บของสำหรับสองคน” ที่จริงเขินเขาอยากจะพูดว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ไม่ต้องการตัวปัญหามาทำรกและเกะกะ แต่ก็ยังมีอาการเมาค้างมากเกินไปกว่าจะฟังเสียงงอแงของเด็กดี

“รู้ หนูรู้” เสียงอ่อยพอกับไหล่แคบผอมที่ลูตัก

“หอม ถ้ามึงยอมขนของทั้งหมดไปไว้ห้องนู้น พี่จะยอมให้มึงมานอนด้วยบ้างก็ได้”

“จริงอะ ได้เลย ได้เลยพี่นุ หนูตกลง” ข้าวหอมขานรับเสียงดังหน้าหูๆ บานด้วยรอยยิ้มตาหยีทันที ดีใจเกินเหตุจนเขินเขาต้องดีดหน้าผากไปหนึ่งที

“จ้อ พี่ขุนอะหนูเจ็บนะ” ลูบหัวตัวเองป้อยๆ ฟ้อง

“ดีใจเกินวะ หมั่นไส้”

“ฮึบ ก็หนูดีใจจริง ๆ นี่” ถึงหน้าผากจะมีรอยแดง แต่ข้าวหอมก็ยังไม่หุบ ขุนเขาแน่ใจว่าตัวเองแทบไม่ได้ออกแรงตอนติดเลย แต่เด็กตัวขวนี้ผิวแดงง่ายเกินไปจริง ๆ

คอยดูเถอะ จากแก้มย่น ๆ กันกลม ๆ ถ้าเอาไปทิ้งไว้กลางไร่มะเขือเทศหน่อยได้แห้งกรอบแน่

“ปะ ลูกได้แล้วพี่ขุน เดี่ยวพี่ต้องไปตัดผม โกงหนวด ลองชุดอีกซั่มอีก หนูตื่นเต้นแล้วเนี่ย” สองมือผอมเริ่มดึงแขนขุนเขาให้ลุกขึ้นต่ออีกรอบ ร้องแรงเสียงดื้อไม่หยุด

“เออ ๆ ลูกแล้วเว้ย หอม มึงนี่น่ารำคาญจริง” ต่อให้โดนบ่นว่าน่ารำคาญซึ่งหน้า แต่หน้าตาน่ารักก็ไร้แววสลด ขุนเขาสนใจลุกขึ้นไปเตรียมตัวอย่างเหนื่อยหน่าย

“พี่ขุนอะ ผมหนูยุ่งหมดแล้วนะ” แต่ก็ไม่วายหยิบผ้าห่มมาคลุมหัวเด็กด้วยความหมั่นไส้ ขอแก้งหน้าน้อยเหอะ

ข้าวหอมมุดหัวออกมาจากผ้าห่มทันก่อนที่ประตูห้องน้ำจะปิดไปพอดี

“เร๊วนะพี่ขุนเร็ว หนูรออยู่นะ มีอะไรให้ทำเยอะเยอะเลย เพราะพรุ่งนี้เราจะแต่งงานกันแล้ว!” ตะโกนบอกเอง ข้าวหอมก็ฉีกยิ้มกับตัวเองตาเป็นประกาย ทั้งตัวลงบนที่นอนที่ยังอุ่น ๆ จากโอร่างมนุษย์ เพราะขุนเขาเพิ่งลุกขึ้น

พรุ่งนี้หนูก็จะได้แต่งงานกับพี่ขุน ได้เป็นสะใภ้อินทวันธรมเต็มตัว จ้อออ หนูหอมรอไม่ไหวแล้ว

งานแต่งงานของหนูหอม

ติด
ติด
ปีก!

หลังทำลายเสียงรบกวนเวลานอนอันมีค่าดังทองไปได้ในที่สุด
ขุนเขาก็ต้องตื่นร่างโต ๆ ของตัวเองลุกขึ้นจากเตียง เพราะรู้ว่าไม่มี
ทางจะได้นอนต่ออย่างใจหวัง

ตาเรียวคมตามแบบฉบับลูกหลานคนจีน ตอนนี้อยู่ไม่เหลือความ
คมเพราะง่วงนอน แต่ความเรียวและเล็กยังคงอยู่อย่างครบถ้วน

ตีห้าพอดีเป๊ะ มองตัวเลขบนนาฬิกาหัวเตียงก็ถอนหายใจ เดิน
ไปขยี้ผมไปเพื่อล้างหน้า อาบน้ำ แปรงฟัน เตรียมพร้อมสำหรับไปงาน
แต่งงาน

งานแต่งงานของเขาเอง งานที่ชายหนุ่มขอจัดให้เป็นความ
เหนืออันดับหนึ่งของชีวิต

เหนือยิ่งกว่ารับน้องตอนเรียนมหาวิทยาลัย เหนือยิ่งกว่า
ลงแปลงขึ้นสวนมะเขือเทศใหม่ยกโรงเรือน

ขนาดเมื่อวานนี้เป็นแค่ก่อนวันจริงหนึ่งวันยังต้องเลือกอันนั้น

ลองอันนี้ ทำเอาล้าไปหมด นู่น...กว่าจะได้นอนก็เกือบตีหนึ่ง
ที่เหนื่อยที่สุดก็คือหาเหตุผลมางัดข้อกับเด็กช่างเถียงว่าอันไหน
ที่เขาไม่เลือกเหมือนข้าวหอมเพราะอะไร ทำไมเขาไม่อยากได้ ทำไม
ถึงอยากได้อีกอย่าง

ปวดคบาล

เด็กอะไรเถียงเก่ง พอละแพ้กทำหน้าอ ย่ากับแม่เขาก็โธ่ทันที
ใช้สิ กองหนูดี สู้ก็ทีขุนเขาก็แพ้ คอยดูเถอะ ย่ากับแม่กลับไป
กาญจนบุรีเมื่อไหร่

“สวัสดิศรีบป้าchim ลุงขจร” ว่าที่ลูกเขยยกมือไหว้ ทันทีที่เดินเข้า
มาเปลี่ยนชุดในห้องเตรียมตัวที่มีผู้คนคลาคล่ำตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง
ด้านนอกเสียงอึกทักครึกโครมสมกับเป็นการเตรียมงานมงคลที่กำลังจะ
เกิดขึ้น

ขุนเขาคิดว่าตัวเองคงตื่นเป็นคนสุดท้ายแน่ๆ เมื่อเห็นว่าบรรดา
ญาติผู้ใหญ่เริ่มแต่งหน้าเตรียมตัวกันไปเยอะแล้ว

แต่เหมือนท่ามกลางเสียงดังวุ่นวายก็ยังคงดูสงบเกินไป

“แล้วหนูหอมของย่ากับแม่อยู่ไหนหรอครับ”

“ตีห้าจะครึ่งแล้วเนอะ ได้เวลาพอดี” คุณนายน้ำทิพย์ที่กำลังให้
ช่างเกล้าผมให้หยิบมือถือขึ้นมาดูเวลา

“เมื่อคืนน้องตื่นเต้นมากไม่ยอมนอน แม่เลยบังคับให้ไปนอน
เมื่อตอนตีสามนี่เอง พี่ขุนไปปลุกลูกน้องมาหน่อยไป จะได้เตรียมตัว” แม่
บอกเสียงหวานเหมือนนางงาม แต่สายตาที่จับจ้องมาบังคับข่มขู่กัน
เต็มที

“ใช่พี่ขุน ไปปลุกลูกน้องหน่อย เดี่ยวเตรียมตัวไม่ทันฤกษ์แปดโมง”
คุณย่าสมสมัยแท็กทิมมาอีกคน

ขุนเขาเหนื่อยจะค่าน เดินย้อนกลับขึ้นไปชั้นสอง หน้าประตู
ห้องที่ใช้ผนังร่วมกันกับห้องนอนตัวเอง

ก๊อ ก ๆ

“หอม ตื่นได้แล้วหอม” เสียงที่แหบต่ำกว่าปกติเพราะเพิ่งตื่น เรียกเสียงดัง แต่ก็เจียบกริบ มือหนาเปิดประตูที่ไม่ได้ล็อกเข้ามาในห้อง อย่างง่ายดาย

กดสวิตช์ไฟให้สว่างโร่ทันทีอย่างไม่มีเกรงใจ

แล้วก็ได้เห็นสภาพท่านนอนท่ามกลางก้อนผ้าห่มฉบับหนูหอม ของย่าและแม่ แขนข้างหนึ่งชูขึ้นพาดกับหมอน ขาข้างหนึ่งอไปทาง อีกข้างติดไปทาง พอมองดี ๆ ระหว่างรอยแยกของผ้าห่มก็คือขอบชาย เสื้อยืดที่ร่นเปิดไปยันซีโครง ดีที่ผ้าคลุมจนเห็นเนื้อขาว ๆ นิดเดียว

ส่วนหน้าตาจ๋วยเจ็กก็ซ่อนอยู่ใต้หน้าม้าที่คลุมหน้า

“หอม เอ๊ย หอม” ขุนเขาพึมพำส่ายหน้า นอนกินที่กินทาง ไม่เรียบร้อยตั้งแต่เด็กยันโต

“หอม! ตื่น ยากับแม่ให้มาปลุก” ตะโกนปลุกไปก็เดินไปหยิบ ผ้าห่มอีกผืนมาคลุมให้ ก่อนที่จะได้เห็นทั้งหน้าท้องพร้อมนมและ ซีโครงของลูกเพื่อนแม่

“อ้อออ จ้า หนู ตื่น อืมมม...” แล้วก็เจียบกริบหัวทิ่มหมอนต่อ ขุนเขาถอนหายใจเฮือก หลับลึกจนลืมไปแล้วมั้งว่าวันนี้ต้องทำอะไร

“ถ้าไม่ตื่นไปเตรียมตัวจนไม่ทันเวลา พี่ก็ถือว่าหอมยกเลิกงาน แต่งเองนะ” บอกเสียงไม่ดังไม่เบา ให้โอกาสเด็กขี้เซาว่าจะเอายังไง

“...”

“โอเค หอมยกเลิกงานแต่งซะใหม่”

“จ้อออ ไม่! พี่ขุนอย่ามาเนียนกับหนูนะ” เด้งผิงขึ้นมาจากที่นอน ได้ก๊วไววายเสียงดังทั้งที่ปากยังเจ่อ ตายังบวม

ขุนเขาอดหัวเราะไม่ได้ว่าง่วงแทบถูกเตียงดูด พอเอาเรื่องนำมา ขู่ก็ตื่นจริงว่ะ

“ยังงั้นหนูก็ต้องได้เป็นลูกสะใภ้ของแม่พี่ อย่ามาคิดว่าหนูง่วงนิด

เหนื่อยแล้วพี่ซุนจะหนีหนูได้นะ” โวยวายทันทีเสียงใสทั้งที่เพิ่งตื่น ตัว
ขาวๆ ริมปิ่นลงจากที่นอนมาทำปากยื่นใส่ จ้อเหยิงๆ ทั้งที่หัวยัง
กระเซิง คราบน้ำลายยังเห็นอยู่ใกล้ปากสีแดงสด

“เออ งั้นก็ไปอาบน้ำสระผมได้แล้วไป จะได้หอมสมชื่อ”

สิ้นคำซุนเขา เด็กดื้อหน้าอกก็วิ่งเข้าห้องน้ำไปทันที ไม่มีรีรอ
ลีลาเลยสักนิด

“พี่ซุนห้ามหนีไปไหนด้วย” ไม่วายจะยังโผล่หน้ามาร้องแหย่ๆ
ก่อนจะผลุบกลับเข้าห้องน้ำต่อ

ว่าที่เจ้าบ่าวได้แต่ส่ายหัวอย่างเหนื่อยอกเหนื่อยใจ ร่างโตๆ
เดินไปเก็บที่นอนให้เด็กที่รีบร้อนจนทิ้งกองผ้าห่มไว้บนเตียง

“เฮ้อ ไอ้ดื้อเอ๊ย” บ่นพึมพำไปก็พับผ้าห่มเสร็จพอดี

“หนูเสร็จแล้วๆ รอหนูอีกแป๊บนึง” เสียงที่ตะโกนบอกหลังบาน
ประตูไม้ ทำให้ซุนเขาถอนหายใจออกมาอีกรอบรับเช้าวันงานมงคล
ดูว่าวันนี้จะเหนื่อยน่าดู

วันแต่งงานไม่เหนื่อยเท่าที่ซุนเขาคิด อันที่จริงวันก่อนแต่ง
ที่ต้องเตรียมงานทุกอย่างนั้นเหนื่อยมากกว่า แต่วันงานแต่งงานนี้มัน
ติดอยู่ตรงที่เมื่อยปากไปหน่อยก็เท่านั้นเอง

เพราะชายหนุ่มที่ชอบทำหน้านิ่งๆ ต้องคอยยิ้มตลอดทั้งงาน
ตอนไหนผล่อทำหน้าปกติ หรือมุ่นคิ้วถอนหายใจก็จะมีมือเทวดาจาก
ย่ากับแม่บังเกิดเกล้ามาจิ้มไหล่จิ้มหลังให้ยกมุมปากขึ้นอยู่ตลอด

ป้าทิพย์จำกับคุณย่าจำของหนูหอมกลัวว่ารูปที่ออกมาอารมณ์
จะไม่สมดุลกัน ถ้าซุนเขาทำหน้าดี ส่วนอีกฝ่ายที่ยืนข้างกันอย่างหนู-
หอมนั้นยิ้มกว้างปากแทบฉีกจนตาหยีกลายเป็นจันทร์เสี้ยว หัวเราะ
คิกคักไม่มีเมื่อยหน้า

‘گرامจะลို့กໂມວະເນີ’ ชายหนุ่มบ่นพึมพำกับตัวเอง สองมือ
ก็นวดขางแก้มไปด้วย วันนี้เขาใช้โควตาการยิ้มของปีนึ่ไปเกือบหมด

แล้ว

เริ่มตั้งแต่แปดโมงเช้าได้ถูกขังมามยามดี เขตแดนผู้เป็นน้องชาย
ก็นำพาขบวนขันหมากตั้งแต่หน้าป้ายไร่อินทวันธกรกันเข้ามาเลยใน
ขบวนมีคนไม่เยอะนัก มีแค่ญาติๆ แล้วก็บรรดาเพื่อนสนิทมิตรสหาย
ทั้งหลายครบตามประเพณีที่ควรจะเป็น แต่ละคนแต่งชุดไทยกันมา
ไม่มีย้อมกัน

สีลันจัดจ้านพอๆ กับชุดไทยโทนสีแดงที่ขุนเขาสวมอยู่ โทนสี
และแบบเดียวกันกับว่าที่เจ้าสาวที่รออยู่ข้างใน ต่างกันแค่ของข้าวหอม
จะมีขนาดเล็กมากกว่า

แน่นอนว่าหน้าสุดของขบวนมีแม่กับย่าผู้เป็นที่รักกับพ่อของ
ขุนเขาที่ทำหน้าที่เฝ้าแก่ คอยยื่นซองให้ผ่านแต่ละด่านตามพิธี

ยังไม่พอ ตอนกันประตูเงินประตูทองเพื่อนของข้าวหอมอย่าง
แป้งนุ่มกับอนาคินมาฟ้องเขาด้วยว่าเจ้าสาวไม่ให้เรียกค่าซองผ่าน
ประตูเยอะ หรือตั้งเงื่อนไขอะไรยาก เพราะกลัวขุนเขาจะถอดใจไป
ไม่ถึงด่านสุดท้าย

เอากับมันวะเด็กคนนี้

แห่ขบวนมาขนาดนี้แล้วไหม ทำเหมือนขุนเขาจะวิ่งหนีออกไป
กลางงานได้ตามใจนึก

ตอนที่ทำพิธีแลกกันสวมแหวนกับรดน้ำสังข์ ไม่มีใครร้องให้ไป
กรีดนิ้วกับน้ำตาไป เล่นใหญ่กว่าคุณย่าสมสมัยของเขาอีกแล้ว เล่น
ใหญ่กว่าป้าซิมเสียอีก

แต่ก็นั่นละ วันนี้ทั้งวันรอยยิ้มของย่ากับแม่ก็กว้างไม่แพ้ใคร

“พี่ขุนนน อาบน้ำเสร็จหรือยังง” เสียงใสๆ ที่ปลายเสียงแปร่ง
นิดๆ ซึ่งเริ่มคุ้นหูขึ้นทุกวัน ร้องเรียกเสียงดัง

ขุนเขาถอนหายใจอีกเฮือก

ลูกสะใภ้ของแม่เขาอย่างเต็มตัว ไม่มีว่าที่อีกต่อไป สมใจเด็กดื้อ
“เสร็จแล้ว เก็บกลีบดอกไม้ลงจากเตียงหมดหรือยัง” ขุนเขา

ตะโกนถาม เพราะหลังจากที่ข้าวหอมอาบน้ำเสร็จแล้ว เขาก็บอกให้
อีกฝ่ายเก็บดอกไม้ที่โรยเป็นรูปหัวใจบนเตียงนอนทิ้ง

แต่ขุนเขาต้องสละห้องนอนของตัวเองมาเป็นห้องหอก็เกิน
พอแล้ว ถ้ายังต้องนอนทับดอกไม้อีกก็เกินไปละ แถมจะออกจากห้อง
หรือส่งลูกสะใภ้แม่ออกไปที่อื่นก็ไม่ได้ เพราะคุณย่าท่านกำชับเต็มที่
ว่าห้ามเด็ดขาด

ก็มาจนถึงขนาดนี้แล้ว ขุนเขาคิดว่าตัวเองก็ทำได้แค่ตามน้ำไป
ก็แล้วกัน ยังไงก็แค่คืนเดียว

“เสร็จแล้ว ๆ พี่ขุนมาดูสิ” ข้าวหอมในชุดนอนลายช้างน้อยดมโบ้
สีเทาเข้มแฉ่งรอดด้วยความกระตือรือร้นอยู่หน้าห้องน้ำ ทันทีที่เปิด
ประตูก็ใช้สองมือคว้าหมับเข้าที่แขนโต ๆ ลากมาที่เตียงนอน จนขุนเขา
ต้องก้าวตามไป มืออีกข้างก็เช็ดผมที่เฟิงสระไปด้วย

‘ขุนเขา ๑ ข้าวหอม’

“นี่คือมึงเก็บแล้วเหรวะหอม” ตาคม ๆ มองอดีตกลีบกุหลาบ
รูปหัวใจดวงโตที่ตอนนนี้เรียงใหม่เป็นชื่อคู่กันพร้อมหัวใจตรงกลางอยู่
เต็มเตียง ภูคาอดหวังความว่านอนสอนง่าย บอกอะไรก็ฟังจากใคร
วะเนี่ย

“ก่อนทั้งก็ต้องใช้ก่อนสิพี่ขุน เนี่ยสวยไหม หนูนั่งเรียงตั้งนาน
เลยนะ มา เรามาถ่ายรูปกันก่อน” เด็กตัวสูงเท่าคางว่าแล้วก็วิ่งวนไป
หยิบมือถืออายุใช้งานสองปีที่แสนจะภาคภูมิใจมาตั้งท่าจะเซลฟี แต่
ถูกมือหนาคว่าฉับ

“พี่ขุนกลัวหน้าหนูอ้วนเลยจะถือกล้องให้เหรว ก็ได้นะ มา มา”
หัวเราะคิกคักอยู่คนเดียวแล้วชูสองนิ้วรอ แต่พอโดนตาดู ๆ กับหน้า
โหด ๆ จ้องใส่ก็รู้ละว่าไม่เล่นด้วย

พี่ขุนหน้าดูใส่ ข้าวหอมก็ตาพอง ห่อปากได้เหมือนกันแหละ

“พี่ขุนเอาคืนมานะ หนูจะถ่ายรูป”

ขุนเขาใช้แขนยาว ๆ ชูขึ้นเหนือหัวตัวเองจนสุดปลายแขนที่

ข้าวหอมจะคว่ำได้ แม้ว่าจะกระโดดเหวี่ยง ๆ ก็ตาม

“พี่บอกให้มึงทำอะไร หอม”

“...”

“บอกให้เก็บกุหลาบทิ้งให้หมดซะไหม”

“อ้อ”

“เก็บ! ไม่ใช่ดื้อจะมาถ่าเล่น”

“...” คนถูกดูยังเงิบทำตาโสมมอง เขย่งตัวสุดขา จะคว่ำมือถือคิน แต่ก็ไม่มีหวัง

“เก็บ จะเก็บไม่เก็บ”

“...”

“ข้าวหอม”

“เก็บก็ได้” พืดพิตรรับคำสั่งแล้วก็เดินไปคว่ำถังขยะสีเงินมารอใส่กุหลาบที่อุตสาหกรรมเรียงตั้งนาน พี่ขุนทำมาเป็นเข็ม ทำมาเป็นใจร้ายอีย คินนี้หลับเมื่อไหร่จะแอบถอนขนหน้าแข้งให้ดู

“หอม”

“อะระ...”

แะะ

“เก็บทิ้งให้หมดละ” มือหนาวางมือถือลงบนเตียงใกล้ ๆ เจ้าของมันที่ยืนกอดถังขยะทำหน้าเหลออยู่ แล้วก็เดินตรงไปห้องแต่งตัวเพื่อเป่าผมให้แห้ง

“พี่ขุนอะ ทำไมถ่ายแบบนี้ละ ดูสิพี่ยืมหล่อเลย แต่หนูหน้าอย่างซีเหว่ ปากก็จู้ คิ้วก็ย่น หน้าก็กลม พี่ขุนอ่า ก่อนถ่ายให้หนูทำหน้าดี ๆ ก่อนสิ พี่ขุนอะ”

นอกจากเสียงโดร์เป่าผมที่ดังแล้ว ก็ดูเหมือนเสียงไวยวายเป็นเด็กซัดอแถวนี้จะดังไม่แพ้กัน

“เฮ้อ” พอได้ล้มตัวลงนอนบนที่นอนนุ่มๆ แสนจะคันเคย ขุนเขาก็อดจะผ่อนลมหายใจอย่างสบายตัวออกมาไม่ได้ มือหนกกดรีโมตปิดไฟในห้องลง แต่มันก็ยังไม่มืดสนิท เพราะมีแสงจันทร์เรือๆ สาดเข้ามาในห้อง ทำให้พอจะเห็นได้ว่าคนที่นอนอยู่อีกฝั่งเตียงยังจ้องตาใสมองมา

“ทำไม ต้องนอนเปิดไฟหรือไง” ขุนเขาถาม วันนี้ข้าวหอมดูจะใช้พลังไปเยอะยิ่งกว่าเขาซะอีก แต่ยังไม่มีความท้อจะหลับตานอนเลยสักนิด

“นอนปิดไฟอย่างนี้ได้ หนูโตแล้วนะพี่ขุน” แต่ที่ยังนอนตาวาวอยู่ก็เพราะใจมันเต้นตึกตักนะสิ หนูหอมได้เป็นสะใภ้กันในวันพรุ่งนี้แล้ว ไม่ใช่แค่ที่ว่า บอกล่วงแล้วยังนี่ก็ตำแหน่งของหนู

“อืม งั้นก็นอน” ตามคมตวัดไปมองหน้าขาวๆ ของข้าวหอมที่ตะแคงข้างจนแก้มแนบหมอนเป็นก้อนกลมๆ ที่เขายอมให้อีกฝ่ายมานอนด้วยบนเตียงก็เพราะว่าเขาจะนอนเตียงของตัวเอง แล้วจะให้คนข้างอแนไปนอนพื้น พรุ่งนี้เช้าก็คงฟ้องจนยากกับแม่มาทั้งหัวเขาแน่ๆ

“นอน ห้ามดิ้อ พี่ง่วงแล้ว” ขุนเขาบอกเสียงนึ่ง

“แต่พี่ขุน” นั้น ไม่ทันขาดคำ

“พี่เขตอบอกหนูว่า ถ้าคืนเข้าหอคืนแรก ไม่ได้เข้าหอกันจริงๆ อะต่อไปเจ้าบ่าวจะกลืนเจ้าสาวด้วยนะพี่ พี่ขุนจะกลืนเมียนะ พี่ขุนยอมอ่อ” ข้าวหอมบอกเสียงจริงจัง

ขุนเขาถอนหายใจ คิดถึงหน้าไอน้องชายที่คลานตามกันมาอย่างเซตแตน

ก็ถึงว่าตอนงานเลี้ยงฉลองเมื่อหัวค่ำ มันลากข้าวหอมไปคุยที่แท็กซี่ดความคิดประหลาดๆ เข้าหัวลูกบ้าขี้มนี่เอง

“เห็นไอ้เซตมันแทบจะกราบเพลงเข้าเียนอยู่แล้ว เชื้อได้หรือไงเพื่อเจ้า อย่าไปเชื่อมันมาก”

“พี่กลัองกับบอกหนูนะพี่ขุน ว่าจะเป็นแบบนี้จริง”

เอ้อ ให้มันได้อย่างนี้ทั้งไอ้เซตทั้งพี่ข้าวกล้อง เจริญ เลี่ยมสอนกันแต่เรื่องดี ๆ ทั้งนั้น

“ก็นี่ไง ตอนนี้อยู่ในห้องหอดด้วยกันจริง ๆ แล้วไง ก็เข้าหอกันจริง ๆ แล้วเนี่ย พี่ไมค์สแตนดี หอมก็เป็นคนจริงไหมล่ะ” ขุนเขาเอ่ยบอก

“อ้อ เนอะ จริงด้วยพี่ขุน” ข้าวหอมพยักหน้าอย่างเห็นด้วยเป็นมันเป็นเหมาะ

ขุนเขาได้แต่หัวเราะหืออยู่คนเดียว เออ หลอกง่ายดีวะ

“แล้วไม่ชอบหรือไง ถ้าต่อไปพี่จะกลัวเจ้าสาวที่แต่งงานด้วยวันนี้” พุดอ้อมค้อม แต่ขุนเขาก็หมายถึงข้าวหอมที่นอนอยู่ข้างกัน

“หนูไม่เห็นอยากจะให้พี่ขุนกลัวหนูเลย” ข้าวหอมอยากได้ความรู้สึกอย่างอื่นคืนมาต่างหาก ถ้าวันหนึ่งได้ความรักตอบจากพี่ขุนเขาจริง ๆ จ๊อออ แค่คิดก็เงินแล้วเนี่ย

“พี่ขุน ผันดินนะ” สะใภ้ใหญ่หมาด ๆ แห่งอินทร์วันธรรบอกขึ้นมาเสียงดังฟังชัดเมื่อเห็นพี่ชายตัวโตที่ตัวเองแอบรักปิดตาหลับไปแล้ว

พี่ขุนเวลาหลับก็ยังหล่อ หล่อเหมือนทุกครั้งที่มีมอมเลย

“พี่ขุนบอกผันดินหนูคืนหน่อยสิ”

“ไม่ล่ะ”

“ฮือออ พี่ขุนอะ”

เสียงไวววายแบบที่ขุนเขาแอบลืมหามาเองก็เห็นเลยว่าหน้าตาคนพุดกำลังดื้อใส่ ไม่ผิดเสียงที่ได้ยินสักนิด

ขุนเขานอนตะแคงไปอีกทางจนข้าวหอมเห็นแต่แผ่นหลังกว้างหนาเหมือนกำแพงโรงเรียนที่เคยปีน แทนที่จะเป็นหน้าหล่อ ๆ ให้มอมเป็นกำไ

ซังก คนอะไร เดียวก็รักน้อยลง 0.022 เปอร์เซนต์เลยนี่ ฮีย ข้าวหอมบ่นพึมพำในใจ ทำปากขมขมิบ

“คืนนี้อ่าฝันร้ายแล้วกันมึงนะ”

แล้วก็เปลี่ยนมายิ้มแฉ่งทันควัน
เนี่ย เป็นคนแบบนี้อะ แล้วจะให้หนูตัดใจเลิกแอบรักแอบชอบ
พี่ได้ยังไงล่ะ

หนูหอมกับของจอร์อย

“บะเดวป่าเอาหนมนมเนยไปหื้อตางในหนาเจ้า”

“ขอบคุณครับป่าขอ” ชายหนุ่มยิ้มให้หัวหน้าแม่ครัวที่บอกว่าจะนำขนมไปวางไว้ในห้องนั่งเล่น พวกเขาเจอกันตรงหน้าบ้านหลังโต ซึ่งสร้างผสมผสานระหว่างไม้กับปูนได้อย่างลงตัว ส่วนไหนต่อเติมเพิ่มก็จะดูเข้าสไตล์โมเดิร์นมากน้อย ทว่าก็ไม่ได้ทิ้งตัวบ้านเดิมจนดูไม่เข้ากัน
เก้าโมงหน่อยๆ สำหรับวันปกติที่ไม่ได้ทำอะไรมากนัก

ขุนเขาตรวจงานในไร่รอบเช้าเสร็จ ไร่อินทน์ธรรมีพื้นที่ส่วนใหญ่ปลูกมะเขือเทศ ทว่าก็มีพืชอย่างอื่นผสมผสานไว้เก็บผลกิน หรือถ้าชนิดไหนออกดอกออกผลดี ราคาตลาดดีก็แบ่งออกไปขายบ้าง

นี่คือบ้านที่ขุนเขาอยู่

และเป็นบ้านที่ถูกยึดครองโดยมนุษย์ตัวสูงแค่ว่า แต่ความตื้อนี่สูงพอๆ กับดอยสุเทพ

“เฮ้อ” แค่คิด ขุนเขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้ว ยิ่งตอนนี้พี่ป่าน้ำอา บรรดาเครือญาติทั้งหลาย นำทีมโดยคุณย่าสมสมัยพากันไปขึ้นม่อน ขึ้นดอย เทียวพักผ่อนกันตั้งแต่เช้า ก่อนจะแยกย้ายกลับบ้านของแต่ละคนในช่วงเย็น

ถ้ามองว่าข้าวหอมจะไม่มีอะไรดึงดูดความสนใจให้ไปเจอและ
ออกดออ่อน พุงเป๋ามาที่ขุนเขาคนเดียวก็ดูจะมองโลกในแง่ร้าย ทว่าหาก
มองโลกในแง่ดี แแบ็กใหญ่ๆ ไม่อยู่แล้ว เด็กดีจะต้องได้สักแค่นั้นกันเชียวนะ
พอคิดมาถึงตรงนี้ ชายหนุ่มก็เริ่มยิ้มออก

ถอดรองเท้าบูตสีเข้มเก็บเข้าที่ ล้างเท้าเปลี่ยนเป็นสลิปเปอร์
สีเดียวกัน เดินเข้าไปก็คงเจอเด็กตัวแสบวิ่งหน้าแป้นแล่นมาหา

เมื่อคืนนี้เจองานแต่งเข้าไปก็คงจะเหนื่อยน่าดู ตอนหกโมงเช้า
ที่ขุนเขาตื่นมาก็ยังนอนหลับอืดๆ หลับไม่หลับเปล่า ยังเหวี่ยงสวิงแขน
มาโดนเขาอยู่หลายทีจนต้องเอาผ้าห่มมาห่อเด็กนอนดึ้นไว้ข้างใน
แต่สายป่านนี้น้ำจะตื่นแล้วละมัง

“ไม่ต้องแล้วครับ ะ”

“สูงเกินไปแล้วครับ พอแล้ว ะ”

เสียงคุ่นหูของลุงเดช ผู้จัดการไว้กับเสียงโหวกเหวกของลูกๆ
คนงานวัยประถมทำให้ขุนเขาขมวดคิ้วจับ เดินตามเสียงออกมา แล้ว
ก็เห็นกลุ่มคนต้นเรื่องอยู่ไม่ไกล ขยายวรับก้าวร่ำพันหญ้าไปทั้งสลิปเปอร์

“พี่ขุนนน” เสียงเรียกพร้อมยิ้มร่าโชว์ฟันขาวจากระยะสองเมตร
ขุนเขาเงยหน้าขึ้นมองหน้าแป้นๆ ที่อยู่บนต้นตะลิงปลิง
คลาดสายตาไม่ได้เลยจริงๆ วะ

“พี่ขุนเอาไหม เดี่ยวหนูเก็บตะลิงปลิงเผื่อ คุณย่าจำบอกว่าคุณชอบ
กิน ป้าซอก็บอกว่ามีน้ำพริกสูตรเด็ด ฮี ย่าจำต้องชอบแน่ๆ” ข้าวหอม
ไม่ใหญ่พร้อมหัวเราะคิกคัก

ขุนเขาออกดอมอง ตะโกนถาม

“ขึ้นไปทำไม ตกมาขาหักจะช่วยให้”

เด็กดีก็ทำปากย่น

“หนูไม่หล่นง่าย ะ ให้พี่ขุนได้ข้าหรือ ก็ตะลิงปลิงลูกชนิดเดียว
กว่าลุงเดชจะสอยเสร็จก็เที่ยงพอดี เนี่ยหนูขึ้นมาเก็บๆ เด็ดๆ แป็บ
เดียวก็ได้เป็นตะกร้าแล้ว” ข้าวหอมพุดไป มีผอมก็คิดว่าอีกสองสามที

หันมาอวดเจ้าของไว้ว่าเนี่ยเต็มมือเลย

“ได้เยอะแล้วก็ลงมา ถ้าตกมาเจ็บตรงนั้นนิด ข้าตรงนี้หน่อย ย่า ได้ดีพิจนหัวเบะแน่”

“หนูอะไม่ยอมให้ยาตีฟี่ขุนหัวเบะหรือก ตีแค่เจ็บๆ สามสี่ทีก็พอ” ข้าหัวมริบออกตัวปกป้อง แบบที่ขุนเขาฟังแล้วก็ทะเม่งชอบกล

“ก็ถ้าหนูตกลงไปก็ดีสิ แบบในซีรีส์เงิฟี่ขุน ฟี่ก็รับหนูไว้ซะปะ แล้วเราก็คะปากชนกัน หุย โรแมนติกมากเวอร์ หนูป็นพลาดดีไหมเนี่ย” เด็กตัวขาวหัวเราะคิกคักอารมณ์ดี ค่อยๆ ส่งตะกร้าใส่ตะลิงปลิงลงมาตามเชือกрок ส่วนเจ้าตัวยังนั่งห้อยต่องแต่งอยู่ข้างบน

“ฟี่ไม่รับหรือกะนะ จะให้หล่นลงมาจับดินจนปากดำเลย”

“หี ทำมาเป็นใจร้าย คอยดูเถอะ วันไหนได้จับหนูสักทีแล้วจะติดใจ ปากหนูนุ่มมากนะ สดรับน้ำตาลสูตรแม่เจ้าอาทิตย์ละหน” ข้าหัวมอวดใหญ่ อยู่ปากสีชมพูแต่งติ่งประกบคำโฆษณาเต็มที่ แต่พอเห็นสายตาดูๆ จ้องเขม็งก็ยอมไต่ลงมาจกต้นตะลิงปลิง

จ้องแ่ง ดูแ่ง ตาก็มีอยู่แค่นั้น แต่ก็หล่อดี หนูให้อภัยก็แล้วกัน คิดในใจกับตัวเองแต่ก็อดจะหัวเราะคิกคักไม่ได้จนตาโตหรีหยี “ไปละ ขี้เกียจฟังเด็กแถวนี้ขี้ไม้”

“ฮือออ ไม่ได้นะฟี่ขุน รอหนูก่อนสิ อะ!”

ติ่ง

ตัวพอมปีนลงจากต้นไม้ได้ไม่มีสะดุด แต่มาตกม้าตายเอาก็ตอนที่ถึงพื้นแล้วรีบวิ่งตามคนตัวโตที่จะเดินหนีจนล้นลัมกองกับพื้นหญ้าขึ้นๆ

“อูยอเย เจ็บอะ” เสียงโอดครวญดังแผ่วๆ เหมือนแมวร้อง ขุนเขายืนเท้าเอวจ้องมองเด็กตัวพอมที่นอนหงายท้องอยู่บนพื้น “ไถละหอม ฟี่เตือนมึงก็ไม่เคยฟัง”

“หนูลื่นต่างหาก ไม่ได้ตกจากต้นไม้นี้”

“ก็เจ็บตัวเหมือนกันไหม”

“ห้วงหนูเหรอ” ข้าวหอมยิ้มแฉ่งออกมาอีกแล้วแม้จะเจ็บ ๆ ซา ๆ ตรงกันกับกับน้องก็ตาม

“เปล่า แค่กลัวเด็กแถวนี้ไปฟ้องแม่ ว่าพี่ไม่ดูแล”

“พี่ขุนเป็นห้วงหนูแบบนี้ หนูไม่ฟ้องแม่พี่เหรอ กจะอวดด้วยว่า พี่ขุนรักหนู”

“เพื่อเจ้อ นอนเยอะเลยฝันตอนตื่นเหรอหอม” ขุนเขาพูดหน้า ไม่เปลี่ยนสี

ข้าวหอมทำหน้าที่เบะ ก่อนจะทำหน้าเป็น ยืนหน้างอ ๆ เข้าไป ใกล้ ฟ้องว่าใจร้ายได้ก็ใจร้ายไป

“ไม่ต้องยืนหน้าเข้ามามาก”

“ทำแมะ หนูน่ารักละซี”

“ซีเหรจะตาย ใครบอกน่ารัก”

“ฮือออ พี่ขุนอะ” ข้าวหอมไวยวาย มือผอม ๆ ทูบต้นแขนแน่น ไปสองทีฐานพูดจาหยาบคาย

ขุนเขาไม่สะทกสะท้าน กวาดตามองสำรวจการบาดเจ็บ

ขาข้าวหอมคล้ายขาเด็กผู้ชายทั่วไป ยืนได้มั่นคง แต่เป็นน้อง บวมไขมันนุ่ม ๆ มากกว่ากล้ามเนื้อ ทว่าผิวนั้นเนียนขาวไปทั้งตัวตาม ประสาลูกคนเล็กที่ถูกประคบประหงม ลามมายันแม่กับย่าเขายังช่วย ใ้

จะมีจุดต่างพร้อยเดียวก็คือหัวเข่าทั้งสองข้างที่เป็นรอยปูดนูน ของแผลเป็น โดยเฉพาะเข่าซ้ายที่แผลใหญ่เป็นจุดดิ่งสายตา โดยเฉพาะยามที่สวมกางเกงขาสั้นสีเหลืองมีสตาร์ดแบบนี้

“มัน...เป็นแผลเป็นเหรอ” ขุนเขาจับจ้องมองแผลบนหัวเข่า ข้าวหอมที่ตนไม่มีวันลืมสาเหตุ

“อ้อ แต่หนูไม่เจ็บแล้วนะพี่ขุน ปกติ ๆ เลย” ข้าวหอมพลิกขาไป มาอวดให้ดูว่าขยับได้คล่องแคล่วแค่ไหน

“มันปูด ๆ ไม่สวย ปกติหนูก็จะไม่ใส่ขาสั้นไปไหนเหรอ กายเขา”

“ชอบใส่ชาส์นั้ใหม่”

“ถ้าเขาไม่มีแผลเหวอ ชอบสืฟี่ซุน อี้ม หนูชอบ หนูชอบ”

“ถ้าชอบ ต่อไปก็ใส่บ่อยๆ ชาส์นั้เหมาะกับมึงนะหอม เหมาะ
มาก” หนูเขาพูดเสียงจริงจัง เขาอยากให้ข้าวหอมกำข้าวต้มและลืม
แผลนี้ไป มีแค่หนูเขายังหวนคิดถึงมันแล้วก็เจ็บใจตัวเองก็พอ

“อ้อ หนูเชื่อฟี่ซุนจะ” ข้าวหอมยี้มแ่งมีความสุขจนล้นออกมา
ทางสีหน้า

“ฟี่ซุนอุ้มหนูเข้าบ้านน้อยสิ เจ็บอะ” เห็นหนูเขาใจดี ลูกชาย
คนเล็กของบ้านเทพวันภรณ์ ก็ขอได้คืบจะเอาศอกอีกนิด พอหนูเขา
ออกแรงอูให้ลูกซึ้นนั้ก็อดหัวเราะคิกคักไม่ได้

“จ้อ อุ้มสืฟี่ซุน ซึ้นหลังก็ได้ ท่าเจ้าหญิงก็ได้ แค่ประคองแบบนั้
ไม่อินเลย” เสียงโวยดังมาทันทีที่แขนแกร่งกระชับรอบเอวคอดผอม
เหมือนไม้ค่อยมีข้าวกึนของเด็กข้างกาย ก่อนหนูเขาจะพุงพาเดินตรง
ไปที่บ้านซึ่งอยู่ไม่ไกล

ตอนนั้เองที่หนูเขานั้ก็รู้ตัวว่าสลืปเปอร์ที่ใส่สวมในบ้านเปียกชุ่ม
เปรอะดินจนเอามาใช้หน้าทีเดิมนั้ไม่ไหวแล้ว

“เดี๋ยวกั้ให้นั้ทีเดิมนั้ใหม่ ดั้อนั้”

“ไม่เอาๆ แบบนั้ก็ได้” ไม่พูดเปล่า ยังจะกระตะเข้าหาจนผม
สีน้ำตาลเข้มไล่ไปกับปลายคางของหนูเขา

อุ้ม ผมนั้มดั้อยู่ หอมมันไ้ยาสระผมขวดไหนในห้องนั้วะ
หอมดั้

“แต่จะว่าไป วันนั้ฟี่ซุนใจดีจัง ไ้ฟี่ซุนตัวจริงปะเนี๋ย”

“ไม่ไ้ ผัคบั้งมาลัิง”

“ไรอะ อย่ามาแข่งผัคบั้งนะ ผัคบั้งยังไม่ตายสักหน้อย” ข้าวหอม
ริบทั่วทวงสิทธีแทนเจ้าแมวชนสีสั้มของลุงเดชกับป้าซ้อ ที่มาเดิน
นวนายนาดในห้องนั้เล่นบ้านหนูเขาอยู่บ่อยๆ เหมือนเป็นเจ้าของ มัน
น่ารักดั้ หนูเขากั้เลยเล่นกับมันอยู่เสมอแทนทีจะไ้

“พี่ซุน หนูขอบคุณนะ” ที่วันนี้ใจดีด้วยตั้งหลายอย่างเนอะ จ๊อ
หนูรักพี่ซุนจังเลย

“อืม”

ถึงซุนเขาจะตอบมาแค่นี้ แต่คนฟังก็ยิ้มจนหน้าบานอยู่ดี

“อย่าแกลังน้องละพี่ซุน” ถึงเวลากลับไปกาญจนบุรี คุณย่า
บังเกิดเกล้าก็ไม่วายกำชับหลานในไส้อีกรอบ ให้ซุนเขาถอนหายใจ
ก่อนจะมีโอกาสเข้าไปกอดย่าบ้าง แทนหลานนอกไส้ที่ตอนนี้เปลี่ยน
ไปกอดแม่ของเจ้าตัวอย่างป้าчимแล้ว

“ผมเคยแกลังหนูหอมของย่าเหวอครับ มีแค่ดู แค່สอน เพราะ
ด้อเพราะชนกั้แค่นั่น”

“นั่นแหละ หนูหอมตัวนิดเดียว พี่ซุนก็อย่าใจร้ายกับน้องนั้”
ว่าแล้วคุณนายน้ำทิพย์ แม่ของซุนเขาที่ลืบลูกคนโตตัวเองไปแล้วก็ถึง
เด็กตัวนิดเดียวไปหอมหัว ทั้งที่จริงแล้วข้าวหอมก็สูงระดับมาตรฐาน
ผู้ชายไทยที่ร้อยเจ็ดสิบกว่า ๆ ทัวไปนี่แหละ

ถึงจะตัวผอม ๆ ไหล่แคบ ๆ สูงเท่าคางของซุนเขา แต่ตอนนี้
หนูหอมของย่ากับแม่ก็ห่างไกลกับคำว่าเด็กตัวนิดเดียวแน่นอน

“จันต่อไปถ้าดื้อ ผมจะตีแทนแล้วกันนะครับ”

“ย่าจ๋า ป้าทิพย์จ๋า แม่จ๋า” เด็กดื้อที่มีแววถูกตีไวววายลั่น เกาะ
แขนกอดย่าไว้เป็นแหล่งหลบภัย ทำหน้าดื้อ ปากยุใส่ซุนเขาอีก

“ห้ามตีน้องนะพี่ซุน” คุณนายน้ำทิพย์รีบดุเสียงเซียว

“ถ้าต่อไปพี่ซุนใจร้ายกับหนู โทร. มาฟ้องแม่ได้เลยนะลูก เดียว
แม่จัดการให้หนูหอมเอง” ว่าแล้วแม่ฟัดตีที่หนึ่งในโลกก็บอกลูกสะไภ้
เสียงหวานต่างจากตอนคุยกับลูกชายตัวเองลิบลับ

ซุนเขาได้แต่ถอนหายใจ ยิ่งเห็นไอ้เซตแดนน้องชายยืนอุ้มลูก
หัวเราะจนตาหาย ไชว์ฟันกระต่ายก็ยิ่งหงุดหงิด ให้เมียมันบิดหูลักที่
เถอะ

“ครับ ครับ” ขานรับอย่างสนใจจะเถียง

“แม่จ๋า พ่อจ๋า ถ้าคิดถึงก็โทร. หาหนูนะ โทร. มาทุกคืนเลยนะจ๊ะ” ลูกชายคนเล็กบอกกับพ่อแม่ ก่อนจะหอมแก้มป้าชิมกับลุงขจรไปคนละที

รีบกลับเพราะย่าบอกว่าไม่อยากอยู่ขัดจังหวะคู่แต่งงานข่าวใหม่ปละมัน

สถานที่จัดงานแต่งงานตอนนี้สะอาดเรียบกริบ ตั้งแต่คืนจัดงานที่คุนออร์แกนไชร์มาขนของกลับอย่างว่องไว มีแค่หญ้าตายในสนามที่ฟุ้งถึงการจัดงานเท่านั้น

“ตอนเขตแดนกับหนูเพลง ย่าอวยพรขอให้ลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง แล้วก็ได้เจ้าแฝดมาเร็วเร็ว คำพูดย่านะเห็นผลนะ” คุณย่าสมสมัยลูบหัวข้าวหอมกับขุนเขาด้วยมือคนละข้าง รอยยิ้มหวานงดงามไม่ทิ้งออราณางเอกเก่า

“ย่าขอให้พี่ขุนกับหนูหอมมีความสุขมาก ๆ รักกันมากขึ้นทุกวัน อยู่ด้วยกันก็ต้องให้ความรักและความเข้าใจกันและกันนะลูก” น้ำเสียงหวานของคุณย่าบอกอย่างเปี่ยมสุข

แม้จะฟังดูแล้วไม่ค่อยเข้ากับความคิดนัก ทว่าพอเป็นความตั้งใจดี ๆ ของคุณย่า ขุนเขาก็เงียบฟังไม่ได้โต้เถียง ส่วนข้าวหอมก็โถมตัวไปกอดย่าแน่น ๆ อีกทีแทนคำขอบคุณ

หลังจากลาล่ากันอีกพอสมควร ขบวนญาติผู้ใหญ่ก็ย้ายกันกลับไปพร้อมของฝากติดไม้ติดมือขนานใหญ่ โดยเฉพาะคุณย่าสมสมัยที่ได้ตะลึงปลื้มพร้อมน้ำพริกสูตรเด็ด จากแรงป็นไปเก็บของหลานสะใภ้สุดที่รัก

ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวขุนเขากลับมาคล้ายปกติ

มีแค่สองอย่างที่ใหม่ คือแหวนสีเงินที่น้านางข้างซ้ายกับเด็กที่โถมมากอดแขนเขาแน่นพร้อมเอาแก้มอืด ๆ เหมือนซาลาเปาน้ำมาถูอยู่ตอนนี้

“พี่ขุนนน”

“อย่ามาเกาะนะหอม ร้อน”

“ร้อนอะไรเล่า แอร์ก็เปิด หนูหนาวจนสั่นแล้วเนี่ย” ร้องโวยวาย พร้อมกอดแน่นกว่าเดิมอีก

“พี่ขุนปลอบหนูหน่อยสิ หนูห้างบ้าน ห้างพ่อ ห้างแม่นานๆ ครั้งแรกเลยนะ”

“แล้วใครใช้ให้แต่งงานมาอยู่ที่นี่ละ พี่ขอมึงไหม ก็ไม่ เลือกเอง ก็ต้องยอมรับผลเอง ยอมรับไม่ได้ก็วิ่งตามไปขึ้นรถป่าชิมกับลุงขจร ตอนนี่เลย” ขุนเขาว่าไปก็ดึงตัวเกาะเกาะไป จนในที่สุดท้ายก็เกาะออก ดิ้น เหม่งไปหนึ่งที่ซื้อหาว่านวย

“พี่ขุนอะ หนูเจ็บนะ”

“ไปๆ ไปอาบน้ำได้แล้วมึงนะหอม หัวเหม็นไม่สมชื่อเลย” ขุนเขาทำย่นจมูกใส่ จนคนตัวพอมพยายามดึงผมตัวเองมาดม แต่ผม ก็สั้นเกินกว่าจะทำแบบนั้นได้ ดูไปก็ตลกดีเหมือนกัน

“ไม่ต้องมายุ้มล้อหนูเลย มาว่าคนอื่นหัวเหม็น ยังจะมายุ้มใส่ อีก พี่ขุนนิสัยไม่ดี”

“เลิกดี้อๆ ไปอาบน้ำ”

“จันหนูรีบอาบน้ำ แล้วไปนอนรอพี่ขุนบนเตียงนะ”

“ไปนอนห้องตัวเองเลยมึงอะหอม อย่าเนียน”

“หนูจะนอนกับพี่ขุน ถ้าพี่ขุนไม่ยอม หนูฟ้องแม่พี่แน” พูดจบก็ ย้มแฉ่งใส่ก่อนจะรีบจ้ำเท้าขึ้นบันไดไป วิ่งฉิวแซงไปเข้าห้องนอน

ขุนเขาได้แต่ถอนหายใจพร้อมส่ายหัว เออดี แต่งงานนอกจาก ได้เมีย ยังได้น้องนิสัยดียิ่งกว่าเลี้ยงลูกไม่รู้จักฟังมาอีก

มัลติฟังก์ชันใหม่ละ

หนูหอม อย่าถือ

เข้าสู่วันที่เจ็ดของชีวิตหลังแต่งงาน

และเป็นคืนที่เจ็ดเช่นกันที่บางสิ่งก็ยังคงเหมือนเดิม

“หอม ลูกไปนอนห้องตัวเอง”

“หนูหลับแล้ว” ตอบมาหน้าซื่อ สองตาปิดสนิทแล้วก็ซุกหน้าไป
กับหมอน

ขุนเขามองเด็กหนุ่มในชุดนอนลายมิกก็เมาส์อย่างเหนื่อยใจ

“หอม มึงจะมานอนคนเดียวที่ทุกคืนไม่ได้ไว้”

“พี่ขุนบอกหนูเองปะว่าจะให้หนูมานอนด้วยได้อะ ผิดคำพูด
หัวล้านนะ”

โห เล่นแรง พันธุกรรมลุงขจรผสมดกดำหน้อยไม่ได้เลยนะ

เขาเรียกว่าบางระดับเริ่มต้นปะ ยังห่างไกลจากการล้านอีกเยอะ
ขนาดตอนก่อนปุ้จะขึ้นไปทำসাโทหมักกับทวดบนสวรรค์ยังไม่ล้านเลย
แค่นี้ก็แล้ว

“พี่บอกแล้วว่า...ให้นอนบ้าง แต่มีมึงมานอนทุกคืนเลยนะหอม”

“โห พี่ขุนทิ้งกะ หนูนอนคนเดียวโดนดั่งแช่ แฮ่ๆ ทำไงอะ หนู
ยังขี้หว้ออยู่ แล้วเนียหนูตัวนี้ดัดเดี๋ยว ขอหนูนอนด้วยไม่ได้เหอ”

พูดเสียงอ่อนเสียงหวาน กลังมานอนแผ่ที่ฝั่งของขุนเขา ทำตาปริบ ๆ
อวดอ้างว่าตัวเล็กนิดเดียว แค่เล็กพอให้ขุนเขาบังมิดก็เท่านั้นไหม คิด
ว่าน่ารักเธอ ก็แค่นิดหน่อยปะวะ

“นะ น้าา พี่ขุนจำ ให้หนูหอมนอนด้วยอีกคืนนะ” พอเห็น
ขุนเขาเริ่มเจียบก็เข้าทาง ปีนมาเกาะแขนด้วยปลายนิ้ว เพราะเลื้อยนอน
แขนยาวกินมือ

ขุนเขาถอนหายใจใส่ป๊าที้ คราวนี้ก็เอาแก้มถูอย่างทีถนัด

“พี่ขุนจำ พี่ขุนสุดหล่อของหนู”

“เออ ๆ อยากนอนกินนอน แต่พรงนี้ต้องนอนห้องตัวเอง เข้าใจ
ไหม” ขุนเขาดึงแขนออก กำชับไม่จบคำดี เด็กตัวผอมก็โดดผิงไปซุกตัว
ใต้ผ้า

“หนูนอนละ ผันดีพี่ขุน” ไม่ตอบรับใด ๆ บอกผันดีแล้วก็กลับไป
ทั้งรอยยิ้มเปื้อนหน้า

ขุนเขานวดขมับตัวเองสองที เอนตัวลงนอนบ้างตอนที่กดปิด
ไฟก็ถอนหายใจอีกรอบ มองหวักลม ๆ ที่ผสมสีน้ำตาลจมหายไปกับ
หมอนข้างตัว

ถึงจะไม่ได้เตรียมไว้ให้คนอื่นมานอนด้วย แต่เตียงขุนเขาก็ใหญ่
พอให้ข้าวหอมมานอนเพิ่มอีกคนได้พอดีจริง ๆ ปัญหาสำคัญคือ
พฤติกรรมนอนของเด็กดื้อนี่ต่างหาก

นอนด้นก็ทีหนึ่ง การขาก่าย แขนเกยมาบนตัวขุนเขายังไม่เท่า
ไหร่ ไม่ได้เจ็บ แต่ถ้าวร่าคาญ กวนเวลานอนมากนักรู้ก็ดึงหมอนข้างมา
ช่วยรับแรงปะทะแทนได้

แต่ปัญหาใหญ่สุดเลย คือต่อให้ก่อนนอนคืนนั้นเลื้อยนอนหนู
หอมจะตัวใหญ่แค่ไหน ตื่นเช้าก็มีอันเตลิดเปิดเปิงไปถึงไหนต่อไหน
หวิดจะเห็นนมน้องมันมาหลายรอบแล้วเนี่ย

มันก็ไม่ได้ปะวะ หอมมันลูกมีพ่อแม่ ถึงจะผู้ชายเหมือนกัน
ก็เถอะ...

ถึงจะแต่งงานกันแล้วก็เถอะ

วันนี้ขุนเขาก็เลยบอกให้ข้าวหอมเอาชุดนอนตัวที่ซื้อมาใหญ่สุด
สวมแทน แขนกินมือ ขายเสื้อคลุมสะโพกมิดชิดแนบสนิท
“ถ้าวันนี้เสื้อเปิดได้อีกนะ จะให้นอนในถุงนอน” ขุนเขาพึมพำ
กับตัวเอง

ปึก

แขนขาที่ถูกคลุมด้วยผ้าเนื้อลื่นฟาดเข้ากลางอกตั้งแต่ต้นคิน
ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือก ดึงแขนข้าวหอมไปวางแนบข้างกายเจ้าของ
ตามเดิม

ถุงนอนนี้มันราคาเท่าไรวะ

“พี่ขุนไม่กินข้าวเหรอ วันนี้ป่าซอทำต้มผักกาดจอร์อย่มากเลย
นะ” คำถามจากเด็กหนุ่มที่นั่งตรงข้ามดังมา ก่อนแก้มขาวๆ จะขยับ
หุบหับตอнокเคี้ยวมือเข้าอย่างสบายใจ

ต่างจากเจ้าของผู้ดูแลไร่อินทวัณรที่ทำหน้าบอกลุณไม่รับตั้งแต่
เช้า

ขุนเขาไม่เข้าใจ ข้าวหอมมันเล่นกายกรรมเปี่ยงยวงตอнокนอน
เหรอ เสื้อยาวกรอมสะโพกยังเปิดไปถึงสะดือ ยังหวานไม่พอหรือจะ
ต้องยาวแค่นี้

“ดูพี่ขุนทำหน้า แต่ไม่เป็นไร หน้าเหี่ยวหนูก็รัก หนูทำได้แหละ
รักคนแก่อะเนอะ พี่จะเหี่ยวจะห่อมาก่อนก็ธรรมดา” ข้าวหอมพูดไป
หัวเราะคิกคักไป มือก็ตักได้หมูคั่วเกลือใส่จานให้ขุนเขาไปอีกชิ้น ไม่รู้
สึกตัวเลยสักนิดว่าหน้าเคร่งๆ เรียกตีนกาของขุนเขาก็เกิดจากตัวเอง
ทั้งนั้น

“มึงนอนดินมากนะหอม รู้ตัวไหม”

“พี่ล่องก็เคยบอกหนูนะ แต่ว่าเด็ก ๆ นอนกับหนูได้นะพี่ขุน”
เด็ก ๆ ของข้าวหอมก็คือบรรดาแก๊งตุ๊กตายุคนี้เป็นกะตักตอนอยู่บ้าน

เดิม ที่จะสับเปลี่ยนเวียนมานอนด้วยบนเตียงครั้งละสามสี่ตัว
 ขุนเขานึกสภาพไม่ออก คำว่านอนได้ นี่ได้นอนบนพื้นหรือเปล่า
 “พี่ขุนกินข้าวได้แล้ว เดี่ยวกินอิมค้อยบ่นหนูต่อ” เด็กตัวขาวทั่ว
 ขุนเขาถอนหายใจเฮือก เริ่มลงมือจัดการกับมือเข้าอย่างจริงจัง
 พลังคิดไปว่าสงสัยจะได้ซื้อถนูนอนแล้วจริง ๆ

“หอม พี่บอกมึงแล้วไงว่าไม่ต้องมา เขาจะทำงานกัน” ขุนเขา
 ดูเด็กที่ขยับตัวยุกยิกอยู่ข้าง ๆ จ้องตาไม่กะพริบเข้าไปในโรงเรือนขนาดใหญ่
 ซึ่งกำลังลงท่อเพาะกล้าต้นมะเขือเทศแบบกินสดรอบใหม่

“หนูอยากมาช่วยนี่พี่ขุน เนี่ย หนูมาช่วยงานบ้าง พี่ขุนจะได้รัก
 หนูไว ๆ ใจ” ข้าวหอมบอกเสียงดัง มือผอมรับถุงมือผ้าที่ลุงเดชส่งมา
 ให้

“ไม่เอา ในโรงเรือนโคตรร้อน เป็นลมขึ้นมาทั้งที่นี้เลยนะ อยาก
 ชนก็ไปเดินเล่นข้างนอก ห้ามงุ่นวายในนี้” ขุนเขาปรามอีกรอบ แต่เด็ก
 นี่ฟังที่ไหน ตั้งแต่นั้นแหละบนรถเขาสวนไม่ยอมลงแล้ว จะหิวออกไป
 ก็ทำปากเบะ ตาเศร้า จนนางนช่วยกันขอให้ปล่อยมาด้วย เก่งนัก
 เรื่องอ่อนผู้ใหญ่เนี่ย

“หุวว ร้อนแค่นี้หนูไหวน่าพี่ขุน เห็นอย่างนี้หนูเรียน นศท. มา
 แล้วด้วยนะ ผ่านครบทุกหลักสูตร จะใช้งานอะไรหนูบอกได้เลย ด้วย
 รักที่หนูมีให้พี่ขุน หนูทำได้ทุกอย่างเลยย” บอกเสียงเรงว่า ยิ้มแจ่ม

“นั่นออกไปเล่นข้างนอก”

“ฮือ อย่างนั้นเรียกทำงานที่ไหน” ข้าวหอมทำหน้าบู๋

“มา พี่ขุนเข้าไปข้างในกัน” ว่าแล้วมือผอมก็คว้าหมวกกับเพื่อน
 แขนแข็งแรงของชายหนุ่ม

บวรวิทย์ อินทร์วันธร ถอนหายใจเฮือกแต่ก็ยอมก้าวตามไป ถ้า
 มัวแต่เถียงกับเด็กดื้อ งานไม่เสร็จกันพอดีวันนี้

พอเข้ามาข้างในโรงเรือนขนาดใหญ่ ข้าวหอมก็หูตาพราวด้วย

ความตื่นเต้น มองไปทางไหนก็มีท่อสีฟ้าขนาดใหญ่ที่กำลังถูกเอาขึ้นบนโครงเหล็กซึ่งวางยาวสามแถวจนสุดโรงเรือน คนงานราวสิบคนกำลังทำงานของตัวเองอย่างที่เราเรียนรู้มา

ข้าวหอมอดไม่ได้ที่จะเดินไปตรงนั้นตรงนี้ สรรวดูอย่างสนอกสนใจตามประสาคนเคยเห็นครั้งแรก

“หอม มึงอย่าชนล่ะ” ขุนเขาจะความสนใจมาบอกอีกรอบ ก่อนจะกลับไปดูงานที่กำลังทำอยู่ต่อ แม้จะขึ้นชุดการปลูกใหม่ครั้งที่นับไม่ถ้วน แต่ทำงานกับสิ่งที่พูดไม่ได้ ผลหมากรากไม้ก็มีอะไรให้เรียนรู้ แก้วไขกันอยู่เสมอ

“ลุงเดช ผมว่ารอบนี้เตรียมสายให้สูงหน่อยแล้วกัน” ขุนเขาบอกสเปกงานคร่าว ๆ ที่ต้องปรับ เช่นเชือกที่จะเอาไว้พยุงต้นอ่อน ดูงานตรงนั้น แก้งานตรงนี้ก็เลยเฟลอลืมเด็กที่ตามมาด้วยไปในที่สุด

ส่วนข้าวหอมเองเดินไปเดินมาก็ชักจะเบื่อแล้ว สุดท้ายมาหยุดอยู่ไม่ไกลจากตรงที่ขุนเขาอยู่นัก มองพี่คนงานผู้หญิงสี่คนที่กำลังช่วยกันวางแนวท่อสีฟ้าลงบนโต๊ะเหล็ก

“พี่จ๊ะ ขอหนูลองทำได้ไหม” ข้าวหอมคิดว่างานนี้ตัวเองน่าจะทำได้ไม่ยาก พอทำได้แล้วก็ต้องเรียกพี่ขุนมาดูแล้วก็อดกันหน่อยให้ออกปากชมให้ได้เลย

“มันอิด มันยากเน้อคุณหอม ละอ่อนน้อยเยบเป้งกำเจ้า”

“ขอหนูลองนะ นะ” ข้าวหอมยืนยันอีกที ถึงจะยังพูดเหนืไม่ได้ แต่ก็พอฟังออกอยู่บ้าง

สี่สาวมองหน้ากัน แต่ก็ยอมละมือให้คนตัวพอมจับท่อหลักต่อกับสายน้ำ โดยมีพวกเธอคอยช่วย

แม้จะทุลักทุเล แต่ในที่สุดข้าวหอมก็ทำได้

“เห็นไหมพี่ ๆ หนูทำได้” ข้าวหอมยิ้มแฉ่งจนแก้มโย้ รีบวิ่งปรี๊ดตรงไปหาร่างสูงใหญ่เด่นในกรอบสายตาอย่างขุนเขาเพื่ออวดฝีมือตัวเอง

ปึก ไครมมม

แต่รีบวิ่งไปน้อยพอเหยียบกับผ้าใบเปียกน้ำลื่นๆ ก็ทำเอาเสียหลัก ตัวข้าวหอมเหวี่ยงมาชนกับท่อสีฟ้าที่วางเกยไวยังจับขึ้นที่ตั้งไม่ครบ แถมสองมือดันโดนท่อที่ขึ้นวางแล้ว แต่ยังไม่ได้ประคอบล็อกท่อยึดกับเหล็ก

เคร้ง เคร้ง เคร้ง

เสียงท่อตึงกันจนร่วระเนระนาดดังต่อกันเหมือนโดมิโนยักษ์ล้ม ท่อของโต๊ะแถวที่ข้าวหอมชนร่วพื้นยกแถว ไม่พอ สายน้ำที่เชื่อมต่อไว้แล้วบางส่วนก็หลุดจนพ่นน้ำเปียกแฉะยิ่งกว่าเดิม

“ฟัง! ฟังหมด” เสียงเข้มดุดังลั่น

แต่คราวนี้ข้าวหอมไม่เอ๋อเฉยเสียสักอะ เพราะก็เห็นเต็มตาเหมือนกันว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นมากแค่ไหน สองมือบีบแน่น ก้มหน้า หลับตาปีเป็นพักๆ ตั้งแต่ที่ถูกดึงออกมาดูหน้าโรงเรียน ในขณะที่คนงานด้านในช่วยกันจัดการให้เรียบร้อย

“พี่บอกมึงแล้วหอม มึงฟังพี่ไหม ไม่เคยฟัง แม่!” ชุนเขาสบถออกมาอีกรอบ มือใหญ่เสยผมของตัวเองก่อนจะกอดอกทั้งสองข้าง ดวงตามจ้องเขม็งน่ากลัวแบบที่แค่เงยมาสบตาปั๊บ ข้าวหอมก็รีบก้มหน้างุดต่อทันที

“ดื้อ ดื้อฉิบหาย มึงรู้ไหมหอม นอกจากเสียเงินแล้วมันเสียเวลามึงคิดว่ากว่าจะซ่อม กว่าจะทำใหม่เสร็จมันต้องใช้เวลามากแค่ไหน มึงคิดไหมหอม”

“...”

“พี่ถามว่ามึงเคยคิดไหม!” เสียงดังเค้นถามอีกรอบ

ข้าวหอมรู้สึกผิดก็รู้สึกผิด กลัวก็กลัว นี่ขนาดน้ำกระเซ็นมาโดนนิดหน่อย แต่รู้สึกเหมือนหนาวจนตัวสั่นไปหมด

“ข้าวหอม ตอบ”

“หนะ หนะ หนู ไม่ ได้ ตั้งใจ พี่ ชุน หนู...”

“ไม่ได้ตั้งใจ มึงก็แก้ตัวได้แค่นี้!”

“...”

“พี่บอกมึงแล้วว่าอย่าดื้อ อย่าชน หอม มึงไม่เคยฟัง ไม่เคยคิดจะทำตาม วุ่นวายชิบหาย”

“หนูแค่อยากช่วย หนูขอโทษ...”

“ช่วยให้อย่างไรล่ะสิ จะบอกว่าไง ทำเพราะรักเธอ เธอเอา
รักแล้วทำได้ทุกอย่างใช่ไหม งั้นมึงเดินกลับบ้านเองหომ! เดินไปเลย
สองโลจากตรงนี้ พลังแห่งรักมึงเหลือเยอะนัก เดิน!”

“...ถ้าหนูทำ พี่ขุนจะหายโกรธไหม” ถามเสียงอ้อมแอ้ม ไม่กล้า
มองสายตาดูที่จ้องเขม็งมา

“ถ้า...พี่หาย งั้นหนูเดินได้ แค่นี้เอง”

“เออดี มึงเดินไปเลยนะ อย่าวุ่นวายกับอะไรอีก ตัวปัญญา!”

“...” ข้าวหอมเฝ้าปากตัวเอง ตาโตแดงแจ๋ตอนก้มมองพื้น ต้อง
ฮีบไว้ ฮีบไว้ก่อน

ข้าวจอมไม่ชอบเวลาที่ขุนเขาเห็นตัวเองร้องไห้

“แล้วผมบอกเลยนะ ถ้าใครช่วยเด็กนี้ไม่ให้เดินกลับบ้านเอง
ถือว่าช่วยสร้างความวุ่นวายไม่เข้าเรื่องและต้องได้รับโทษเหมือนกัน!”
ขุนเขาตะโกนประกาศชัดเจน จนคนงานที่ยืนดูกันสลดอนรีบวกกลับไป
ทำงานของตัวเอง

“งั้น งั้น...หนูไปแล้วนะ”

“เออ”

“...”

ข้าวจอมพยักหน้ารับแล้วก็เดินคอตกกลับไปตามทางเดิมที่นั่ง
รถมาเมื่อไม่นานก่อนหน้านี้ พอเดินมาได้พื่นหนึ่งเลี้ยวโค้ง รู้ว่าจะไม่
มีใครเห็นแผ่นหลังผอมยามละอื่นแล้ว

ตาแดง ๆ ที่เก็บน้ำตาจนคลออยู่ด้านในมานานก็ปล่อยให้น้ำ
อุ่น ๆ ร่วงเผลาะลงมาจากเต็มแก้ม

“ฮึก...จื่อออ ฮึก” ข้าวหอมสะอื้นฮัก สองมือเช็ดน้ำตาตัวเองไปสองขาก็เดินไปด้วย ความรู้สึกเจ็บแปลบๆ ที่หัวใจให้กับช่วงเควฟองว่าตอนทีล้มไปชนไม่ได้มีแค่ทอสีฟ้าที่เสียหาย

แดดที่ส่องลงมาร้อนจัดโดนผิวขาวที่ไร้หมวกป้องกันของข้าวหอมตรงๆ ทว่าก็ไม่ได้ทำให้น้ำตาแห้งไป

“ฮึก...หนู หนูขอ ฮึก ขอโทษ ฮึก พี่ขุน หนู ฮึก ขอโทษ” ข้าวหอมร้องไห้จนตัวโยน ปล่อยทุกความเสียใจ น้อยใจออกมาเมื่ออยู่คนเดียว ปากอึดสีแดงสดพิมพ์ไป ร้องไห้ไป แล้วก็รู้ดีด้วยว่าตัวเองสมควรถูกดูในครั้งนี้

ทว่าความน้อยใจ เสียใจก็ไม่เห็นจะลดลงเลย ยิ่งมีความรู้สึกผิดเข้ามาก็ทำให้น้ำตาไหลออกมามากขึ้นอีก

“ฮือ ฮึกไกลไหม ฮึก” พยายามเช็ดน้ำตาออกจนหน้าแดง ยิ่งโดนแดดก็ยิ่งแดง จ้องมองทางข้างหน้าทีไกลอย่างน้อยก็หนึ่งกิโลกับอีกห้าร้อยเมตรแน่ๆ ที่ต้องเดินต่อ พอเห็นระยะทางที่เหลือก็ได้แต่เม้มปากแน่น พยายามกลืนก้อนสะอื้น

“พี่ขุน ฮึก พี่ขุน ฮึก ใจร้าย ฮือ”

ถ้าตัวเองไม่ได้ทำผิดแล้วโดนดูแบบนี้ ก็คิดเหมือนกันว่าจะแกล้งเอาแก๊งมดแดงไปเคาะใส่รองเท้าว จะทำพริกเกลือจิ้มตะลิงปลิงแบบใส่น้ำตาลแทนเกลือให้พี่ขุนกิน

“ฮึก ฮึก” แต่ตอนนี้รู้ว่าผิดและต่อให้คิดอะไรไปเรื่องอื่นแค่ไหน จมูกโด่งวันก็แดงจัด ตาแดงๆ ทั้งสองข้างก็ยังคงเปื้อนน้ำตาอยู่ดี

“หนูไม่ได้ ฮึก ตั้งใจจริง ๆ...หนูขอโทษ”

ความรู้สึกแยะๆ ยังเกาะหนึบอยู่รอบหัวใจข้าวหอม ไม่ไปไหน

“คุณข้าวหอมครับ”

“อะ ลุงเดช” ข้าวหอมหันไปมองมอเตอร์ไซด์ที่ขี่มาจอดติดคู่ด้วยความตกใจเล็กน้อย เพราะมัวแต่คิดถึงคนที่สั่งให้ตัวเองเดินมา เลยไม่ทันได้ยินเสียงรถ

“เดินตากแดดแบบนี้จะแย่เอานะครับ”

“หนูทนไหวลุงเดช แค่นี้ทำไม่ได้ อีก พี่ซุนก็ถูกความรักหนูหมดพอดี” ตอบกลับเสียงขึ้นจมูกปนสะอื้น แม้จะพยายามเช็ดน้ำตาอย่างสุดความสามารถแล้วก็ตาม

“งั้นคุณข้าวหอมเอาหมวกนี้ใส่ครับ แดดมันร้อน จะเป็นลมเอา” ลุงเดชจอดรถแล้วยื่นหมวกผ้าปีกรอบด้านสีดำมาให้ มันเป็นแบบทั่วๆ ไปที่คนงานในไร่ใช้กัน รวมทั้งเจ้าของไร่ก็ด้วย

คูลี เอาแต่คิดถึงพี่ซุน ขนาดตอนสวมหมวก ข้าวหอมก็ได้กลิ่นเหมือนเวลาอยู่ใกล้ๆ พี่ซุนด้วย

“แล้วก็นึกขอบคุณหอม น้ำเย็นๆ ชื่นใจ ลุงเพิ่งซื้อมาเอาที่ลังกลางมาให้” ลุงเดชเอ่ยถึงลังกลางที่เป็นอาคารไว้เก็บผลผลิตซึ่งตั้งอยู่กลางไร่ จะมีตู้น้ำเย็น ตู้ขนมให้คนงานไปหยิบมากิน ดื่มน้ำดับกระหายได้

“ขอบคุณลุงเดชมากนะครับ” ข้าวหอมยิ้มกว้างพร้อมยกมือไหว้รับถุงน้ำเปล่ากับน้ำอัดลมมาอย่างละขวด สปรุท์แบบที่ชอบมาตั้งแต่เด็กด้วย

“งั้นลุงกลับไปรายงาน เอ๊ย ไปทำงานก่อนนะครับ ลู๊ๆ ครับคุณหอม”

“ขอบคุณครับลุง” ข้าวหอมไหว้ลาลุงเดชอีกที

ยืนดูน้ำสัเดียวกัน แต่ต่างรสชาติอย่างละอีกให้ชื่นใจ ขยับหมวกบนหัวให้กระชับแล้วก้าวเดินต่อไป

อีกแค่ครึ่งเอง ความรักของหนูหอมนะ ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ แค่นี้หรอก

ไม่ธรรมดาจริงๆ

ระยะหนึ่งก็ไกลเมตรครึ่งไม่ใช่อะไรง่าย ๆ จริง ๆ ขนาดสวมหมวกมีน้ำซองขวดเป็นเชื้อเพลิง ร่างผอม ๆ ของข้าวหอมก็เดินฝ่าแดดมาถึง

บ้านหลังสวยตรงหน้าแบบไซซ์ตัดไซเซ

ใบหน้าน่ารักแดงจนขีดแล้วในตอนนี่ ความเจ็บจากตอนที่ล้ม ผสมกับการเดินตากแดดมาคนเดียวทำให้เจ็บจนล้าไปหมด

ข้าวหอมทั้งขวดเปล่าทั้งสองขวดลงในถังขยะ ทั้งตัวนอนบน โซฟาพร้อมกดเปิดแอร์ด้วยสภาพหายใจเร็วและเหนื่อยล้า

มันเหนื่อยเป็นพิเศษ เพราะไม่ใช่แค่เสียเหงื่อ แต่ว่าเสียน้ำตา ไปตลอดทางที่เดินกลับมา จนสองตาโตแดงซ้ำ จมูกโด่งร้นก็เป็นจ้ำแดงไม่แพ้กัน ร้องให้จนตอนนี้รู้สึกปวดตื้อๆ ในหัว

พี่ขุนจะหายโกรธแล้วใช่ไหม หนูเดินกลับมาได้เองอย่างที่พี่สั่งแล้ว

จะเห็นค่าความรักของหนูขึ้นมาบ้างหรือเปล่านะพี่ขุน

แอร์เย็นๆ โซยมา ร่างกายที่เหนื่อยล้าก็ทำให้เปลือกตาบวมซ้ำ ปิดสนิทลงทั้งที่นอนปวดอยู่บนโซฟาขนาดใหญ่

ติก ตัก

“อ้อ” เปลือกตาที่รู้สึกหนักเป็นพิเศษค่อยๆ เปิดปริ่ขึ้น ข้าวหอมกว่าดมรอบตัว เห็นเป็นห้องนอนเดิม ซึ่งนอนมาตลอดเจ็ดวัน นาฬิกาปลุกที่วางอยู่ไม่ไกลบอกว่าคือเวลาเจ็ดนาฬิกาของเช้าวันใหม่

ใช้เวลาแค่แป๊บเดียวข้าวหอมก็นึกออกว่าเมื่อวานตัวเองสร้างวีรกรรมอะไรไว้ แล้วยังรู้สึกประหลาดใจที่ตัวเองขึ้นมาอยู่บนห้องนอน

“เมื่อวานหลับไปที่โซฟาไม่ใช่หรอ”

“มึงเดินละเมอขึ้นมาไงหอม” เสียงทุ้มนุ่มที่คุ้นเคยทำให้ร่างผอมรีบหันไปมอง ร่างสูงใหญ่ของขุนเขาเปลี่ยนเป็นชุดลำลองเรียบร้อยแล้ว

“หนูละเมอหรอ”

“ใช่ะสิ มึงนะละเมอเดินขึ้นมาเอง จำไม่ได้หรอหอม” ขุนเขา

บอกอีกรอบ พอเห็นตาโตเบิกโพลงทำหน้าตกใจก็ได้แต่กระตุกยิ้ม และรู้สึกว่ามันไปหน่อยจนต้องยกแก้วกาแฟขึ้นมาบัง

แม้ความจริงรู้แก่ใจว่าข้าวหอมตัวหนักแค่ไหนเวลาหลับ เพราะเขารู้สึกว่ามันนอนด้วยตัวเอง

“แต่หนูไม่เคยละเมอเดินเลยนะพี่ขุน”

“อ้าว งั้นคิดว่าตัวเองขึ้นมาบนห้องได้ไง ดื้อแล้วยังจะอึ้งอีก” ขุนเขาพูดหน้าตาย ก็ถ้าจะมีสติหน่อย ไม่เด้อมาก ข้าวหอมก็คงเห็นว่าชุดที่ตัวเองใส่ไม่ใช่ชุดเดิมแล้ว

ก็กลับมาเห็นนอนฟุบอยู่ตรงโซฟา ไม่ชอบใจนิดหน่อยที่ตาแดง หน้าแดงขนาดนั้น เห็นแล้วมันไม่เจริญตา สุดท้ายก็รู้ขึ้นมาเช็ดหน้าเช็ดตาให้

แล้วก็เช็ดเนื้อเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นอนสบายตัวหน่อย แต่ก็พยายามจะหลับตาทำมากที่สุด แม้ว่าจะแอบมองมโน่งมันไปหน่อยตอนที่เปลี่ยนชุดให้ก็เถอะ

“อืม” ขุนเขากระแอมกระไออยู่เล็กน้อย แต่ก็กลับมาอยู่ท่าเดิมได้

“ตื่นแล้วก็อาบน้ำแปรงฟัน ป้าช่อทำกับข้าวรอแล้ว” พอบอกจบก็หันหลังตรงไปที่ประตูทันที

“พี่ขุน”

แต่สุดท้ายก็หยุดตามเสียงเรียกอยู่ดี

“หนูขอโทษนะ หนูขอโทษจริงๆ ที่ทำให้งานพี่เสียหาย” ข้าวหอมบอกสิ่งที่อยากบอกตั้งแต่เมื่อวานออกมาซัดๆ ตรงไปตรงมา ทุกถ้อยคำแทนความรู้สึกผิดที่อยู่ในใจ

“อืม” ขุนเขาขานรับ

“พี่ก็ขอโทษมึงเหมือนกัน หอม ที่ดูแรงไป” คำขอโทษที่ได้รับกลับมาทำให้ข้าวหอมใจชื้นมากขึ้นเป็นกอง

“ที่พี่ให้หนูเดินมา หนูเดินมาเองเลยนะ ลุงเดชเป็นพยานได้ แก

มาเห็นตอนหนูเดินด้วย พี่ขุนหายโกรธหนูแล้วใช่ไหม”

“อืม”

“อืม...อืมอะไรอะ”

“อืม หายโกรธแล้ว”

พอขุนเขาย้ำ รอยยิ้มที่ซีดจางหายไปก็ฉายชัดบนใบหน้าที่ยังมี
ร่องรอยจากการร้องไห้

ทว่าก็สดใสมากขึ้นใกล้เคียงเดิม

“แล้วพี่ขุนรักหนูบ้างยัง”

“ได้ทีเอาใหญ่เลยนะมึงอะ”

“ก็หนูได้ทีแล้วนี่”

ขุนเขามองลูกสะใภ้ของแม่แล้วก็หัวเราะหึ ก่อนจะเดินหนีไป ทั้ง
ให้ข้าวหอมทำหน้ำมุ่มอยู่คนเดียว ก่อนที่จะยิ้มออกมาอีกรอบ

วันนี้ก็ถือว่าเป็นวันที่ดีละนะ

แต่ว่าปวดเมื่อยไปทั้งตัวเลย ง้อออ